

**UNIVERZITA PALACKÉHO
V OLOMOUCI**

Pedagogická fakulta

Jan Falout

Dobrovolnictví jako společenský fenomén

Bakalářská práce

Vedoucí práce: PaedDr. Alena JŮVOVÁ, Ph.D.

OLOMOUC 2018

Prohlašuji, že jsem zadanou bakalářskou práci zpracoval samostatně a veškerou použitou literaturu a zdroje jsem řádně uvedl v seznamu literatury.

V Olomouci dne 1. 4. 2018

.....

podpis

Rád bych poděkoval vedoucí práce PaedDR. Aleně Jůvové, Ph. D. za velmi cenné rady, odborné vedení a celkovou nápomoc při psaní práce. Dále bych chtěl poděkovat studentům a absolventům Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, kteří mi velmi ochotně pomohli vyplnit dotazník související s praktickou částí této práce. Mé velké díky patří také rodině a příteli, kteří mě podporovali při celé době studia.

Obsah

Úvod	6
1 Základy dobrovolnictví	8
1.1 Druhy dobrovolnictví z časového hlediska.....	9
1.2 Stereotypy o dobrovolnické činnosti	9
1.3 Motivace dobrovolníka	10
1.4 Užitečnost dobrovolnictví pro celý svět	11
1.5 Evropská dobrovolná služba	11
2 Organizace, díky kterým se můžeme stát zahraničními dobrovolníky	13
2.1 Tamjdem, O. P. S.....	13
2.2 AIESEC	13
2.3 INEX-SDA, Z.S.....	14
2.4 Ostatní organizace.....	14
3 Nejznámější světové organizace pomáhající zemím třetího světa.....	15
3.1 Člověk v tísní o.p.s.	15
3.2 UNICEF	16
3.3 Lékaři bez hranic	17
3.4 Další humanitární organizace	17
4 Společné znaky rozvojových zemí	18
4.1 Základní body z Miléniové deklarace OSN 2000.....	18
4.2 Chudoba a hlad	18
4.3 Voda a sanitace	20
4.4 Zdraví a kvalitní život.....	20
4.5 Vzdělání	21
5 Dobrovolné aktivity organizací v rozvojových zemích světa	23
5.1 Etiopie.....	23
5.1.1 Proč právě Etiopie	23
5.1.2 Postavme školu v Africe.....	23
5.2 Kambodža	25
5.2.1 Výstavba školy v provincii Takeo Kambodža.....	26
5.3 Angola.....	26
5.4 Konflikty v Sýrii	27
5.5 Humanitární krize v Nigérii	28
5.6 Hurikán na Haiti.....	28
5.7 Bhútánské kláštery pro dětské mnichy	29

5.8	Další rozvojové země.....	29
6	Adopce na dálku.....	31
6.1	První kroky k adopci.....	31
6.2	Fungování a průběh projektů	32
6.3	Jiná dobrovolná pomoc	33
6.4	Organizace, které realizují adopce na dálku	34
7	Průzkumné šetření	35
7.1	Cíle průzkumu.....	35
7.2	Průzkumné otázky.....	35
7.3	Průzkumné předpoklady	36
7.4	Průzkumná metoda	36
7.5	Průzkumný vzorek	37
8	Výsledky a analýza průzkumu	38
8.1	Závěrečná diskuze a zhodnocení výsledků.....	52
	Závěr.....	53
	Seznam použitých zdrojů.....	54
	Seznam příloh.....	59

Úvod

Již v Antice řekl známý filozof Aristoteles, že člověk je svojí bytostí společenský. Pro nás osobně i pro celou naši společnost je nesmírně důležité, abychom žili ve společnosti, komunikovali s lidmi, a především si navzájem pomáhali. Vede to totiž k našemu společnému prospěchu, abychom se zajímali nejen o sebe samého či své příbuzné a kamarády, měli bychom se ale zajímat a podporovat celý náš svět. To znamená, že by nám neměli být lhostejní například ani ti lidé, kteří žijí na druhé straně naší planety. V dnešním skoro všude demokratickém světě, který nám nabízí tolik možností, jako je poznávat nová místa, kultury, etnika a celkově úplně odlišné lidi, než jsme právě my, by mělo být takřka povinností starat se o tento svět a jeho obyvatele co nejlépe. Závisí vše jen na naší mysli a dobrovolnosti, jak se svým životem chceme naložit.

Po delším zkoumání můžeme zjistit, že slovo dobrovolnost může chápat každý úplně jiným způsobem, a proto jsem se rozhodl pojmut, jak toto slovo cítím já. Tedy téma bakalářské práce se jmenuje dobrovolnictví jako společenský fenomén, přesněji zaměřený na dobrovolnictví v zahraničních rozvojových zemích s ohledem na vzdělání i těch nejmenších dětí.

V první části chci popsat základy všeobecného dobrovolnictví. Co přesně dobrovolnictví je, kdo se dobrovolníkem může stát, jejich druhy, služby a stereotypy. Dále je také důležité vysvětlit motivace dobrovolníka a jejich užitečnost pro svět. Další kapitoly by se měly týkat více praktičnosti, a to právě pro osoby, které by se chtěly dobrovolníkem stát a popřípadě někam odcestovat. Zaměřím se teda na organizace, díky kterým se člověk může stát zahraničním dobrovolníkem. Cílem je zjistit, jak tyto organizace fungují, co všechno obnáší jejich činnosti a co nám vlastně všechno nabízí.

V další kapitole se budu věnovat organizacím, které pomáhají právě zemím třetího světa. Především se chci zaměřit na ty nejznámější organizace jako UNICEF, Charita, Člověk v tísni a Lékaři bez hranic. Nastíním také společné problémy těchto zemí, které je každým dnem zastihují a bohužel bez společné světové pomoci by vše samostatně nezvládli.

V následující a podle mého názoru nejzajímavější kapitole nahlédnu do jednotlivých činností práce již v terénu, ve kterých organizace působí. Zaměřím se na vzdělání dětí, dostupnost a kvalitu škol, školní výuky a kantorů. Hlavním cílem budou také nové výstavby škol a finanční pomoc přímo z ČR. O tomto tématu se dá říci, že je velmi různorodé, a to především díky jedinečnostem každé země, která má své specifika. Dobrovolná pomoc

funguje po celém světě a řeší postihy válkou, tropické počasí, nedostatky základních životních potřeb, různé druhy onemocnění, nedostatky vzdělání a práce nebo také velmi zásadní přírodní katastrofy.

V poslední části teorie se chci pozastavit u projektů, které se zaměřují na adopci na dálku. Chci zjistit, jaké finanční náklady to umožňují, a především jak se stát vůbec adoptivním rodičem na dálku. Myslím, že v dnešní době je to již známý pojem a mnozí lidé již tuhle adopci podstoupili.

V praktické části své bakalářské práce se zaměřím na názory a postoje studentů a absolventů Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Hlavním cílem bude zjistit, jak vnímají dobrovolnictví v zahraničí a do jaké míry by se chtěli na této činnosti podílet a účastnit.

1 Základy dobrovolnictví

Na úplném začátku je důležité, abychom si upřesnili základní pojmy. Co dobrovolnictví znamená, kdo dobrovolníkem je a kdo není. Jaký přínos může mít pro samotného jedince, který se stane dobrovolníkem. Je dobrovolnictví opravdu zadarmo? A jak těžké je stát se touto osobou.

O dobrovolnictví můžeme říct, že je základním stavebním prvkem občanské společnosti. Uskutečňuje nejvyšší aspirace lidstva – touhu po míru, svobodě, příležitostech, bezpečí a spravedlnosti pro všechny (Všeobecná deklarace o dobrovolnictví, 2009).

„Terminologie dobrovolnictví je nejednotná a zahrnuje několik odlišných aktivit. První z nich je dobročinnost neboli filantropie, kterou slovník cizích slov definuje jako dobročinná lidumilnost a pomoc sociálně slabým. Dobročinnost považujeme za jednu z občanských ctností, která v naší západní kultuře má, bez ohledu na příslušnost k církvi, své kořeny v křesťanské, a ještě hlouběji v židovské morálce“ (Müllerová, 2011, s. 10).

Podle Valové (2016) dobrovolníci jsou takoví jedinci, kteří chtějí pomoci. Mají jednoznačné a pojmenované cíle, které je k jejich aktivitě někdo motivoval. Předem ví, jaký mají cíl a čeho všeho by chtěli dosáhnout. Dále Valová uvádí, že jejich motivy by se daly shrnout do pěti kategorií. První z nich je taková, že člověk, který se stane dobrovolníkem musí pozorovat, vidět a udělat si vlastní názor. Dále si musí něco zažít a vyzkoušet si danou věc. Třetím motivem je být součástí ve skupině a spolupracovat s ní. Později by měl také informovat o svých i skupinových činnostech v České republice, popřípadě mimo naše území. Jako posledním a nejdůležitějším motivem uvádí pomoc potřebným, která je v tomto ohledu na jednu stranu prioritní, ale na druhou stranu si každý musí uvědomit své limity.

Podle internetových stránek Dobrovolnik.cz, je dobrovolník ten, který ze své vlastní vůle a z vlastního vědomého rozhodnutí, a to ve svém volném čase, bez jakéhokoliv nároku na peníze pomáhá lidem kolem svého okolí a zapojuje se do veřejně prospěšných aktivit.

Dobrovolnictví je podle Müllerové (2011) pozitivní, díky novým zájemcům, kteří mohou přinést nové impulsy, zkušenosti použitelné v různých organizacích. Dále také mohou mít možnost nové rekvalifikace a kontaktu s jinými lidmi.

Každý jedinec, který chce pomáhat ostatním a myslí to v dobrém duchu, je v malé míře sobecký a myslí i na sebe. Je v tom obrovská výhoda, že všichni jsme od sebe něčím odlišní a každý hledáme kus něčeho jiného. Mezi veliká pozitiva patří poznávání sebe samého. Jak dokážeme komunikovat a spolupracovat s jinými etnickými skupinami, jaký

jazyk se nově naučíme a jaké postoje budeme na to všechno mít. Jako dobrovolníci můžeme nabídnout pomocnou ruku těm, kteří to opravdu potřebují. V ČR existuje mnoho projektů a každý by si měl vybrat v čem by jeho dobrovolnictví mělo být výjimečné (Dobrovolnik.cz, 2011).

1.1 Druhy dobrovolnictví z časového hlediska

Dobrovolnictví můžeme rozdělit do tří druhů, a to z časového hlediska. V tomto kontextu si musíme uvědomit, že každý jedinec je jinak časově vytížený a na dobrovolnictví mu například nezbyde v plné pracovní vytíženosti takřka žádný čas. Jsou ale lidé, kteří si tento čas rádi udělají, a to jak z krátkodobého hlediska (maximálně do tří měsíců) nebo jen příležitostního hlediska a jednorázově či právě trvajících až několik měsíců a dobrovolnictví chápe jako dlouhodobou činnost (Müllerová, 2011).

Každá organizace se zajímá o jiný typ lidí a také se soustředí na určitý časový výkon. Je důležité si zvolit ze strany organizace (instituce) jak často nebo jak dlouho budou dobrovolníka potřebovat. Ze strany jedince, jak moc se tomuto druhu aktivity chceme věnovat (Müllerová, 2011).

1.2 Stereotypy o dobrovolnické činnosti

Je třeba říci, že české země mají v dobrovolnictví hluboké kořeny, které sahají až do období Národního obrození. Toto období později ovlivnilo sociokulturní vývoj státu a posunulo jej kupředu. Dobrovolnictví na jednu stranu pomáhá potřebným lidem, ale na tu druhou stranu pomáhá celkovému národu. Někteří mohou stále chápat tuto aktivitu u lidí, kteří nemají doma nebo v práci co dělat a jsou osamělí. Podle Tošnera (2003) jsou to takové předsudky, které měly odejít se socialismem, ale jsou tu bohužel doposud. Tošner vyvrací tvrzení některých zaměstnanců organizací na téma dobrovolník jako levná pracovní síla. Člověk s odhodláním do pomoci si musí uvědomit, že by neměl dělat činnosti, do kterých se nikomu ze zaměstnanců nechce a neměl by tak nahrazovat jejich práci (Tošner, 2003).

Dále se také ukázalo, že někteří jedinci si myslí, že dobrovolnictví znamená pro někoho oběť. Je prokázáno, že těmto lidem nechybí žádná rodinná vazba či nenaplnění volného času. Mezi nejlepší dobrovolníky se jeví ti, kteří jsou humanisticky orientováni, sociálně integrováni a angažováni v dalších společenských aktivitách.

Hlavním problémem, který přetrvává delší dobu je nedostatek informací o dobrovolné činnosti. Kvůli této neinformovanosti nastává častá neochota a nedůvěra s dobrovolníky

komunikovat či spolupracovat na něčem. Stále častěji vidáme reklamní upoutávky o tomto tématu v masmédiích, jako např. noviny, časopisy, televize ale především Internet.

I v dnešní době je to chápáno jako veřejností jako něco výjimečného. Podle Müllerové (2011), je tento fakt obecně znám i v organizacích, které jsou především přetíženy svojí prací a nemají čas na další zatížení, nedůvěra v čestné motivy dobrovolníka či obavy z rizika úrazu, škody způsobené dobrovolníkem.

1.3 Motivace dobrovolníka

Mezi nejdůležitější faktory v dobrovolné činnosti patří již na úplném začátku výkonu správná motivace. Motivaci dobrovolníka můžeme rozdělit do takzvaných typologií motivací k dobrovolné činnosti.

Prvním typem je normativní či konvenční motivace. Již z názvu můžeme pochopit, že se jedná o motivaci, která vychází z určitých správných představ, ale také z principu morálky křesťanství. Velký vliv má právě na dobrovolníka rodina, známí či škola, kteří tuto činnost taktéž vykonávají. Největší zastoupení můžeme vidět u lidí starších 60ti let.

Druhým typem motivace dobrovolné činnosti je tzv. reciproční motivace. Reciproční motivace se vyskytuje především u mladých lidí a studentů. Jedinec vykonává dobrovolnictví nejen pro druhé, ale také i pro své dobro. Motivací je navázání nových známostí, udržení se v dobré životní kondici, získávání nových zážitků, vědomostí nebo také využití již osvojených znalostí (Frič a kol., 2001).

O posledním typu motivace můžeme říci, že je tzv. nerozvinutá. Dobrovolník vykonává tuto činnost, protože je přesvědčen o tom, že tento druh práce mu umožní šířit dobro a věří, že je něčím smysluplná či účelná. Osoby vykonávající dobrovolnictví s tímto druhem motivace jsou především vysokoškolští studenti.

Společným znakem všech tří motivací je velice důležitý osobní rozvoj a možnost seberealizace (Frič a kol., 2001).

1.4 Užitečnost dobrovolnictví pro celý svět

Dobrovolnictví můžeme chápat jak individuální pro každého jednotlivce jinak chápanou dobrovolnou činnost nebo také skupinovou čili hromadnou s více jednotlivci, která je užitečná v mnoha faktorech.

Činnost dobrovolníků pomáhá udržovat a posilovat lidskou soudržnost a zájem o druhé jedince. Jde o podstatu věci, při které všichni jednotlivci mohou uplatňovat svá práva a mít tak i odpovědnost jako příslušníci jakékoliv komunity a zároveň by mohli realizovat svůj lidský potenciál. Důležitým faktorem je propojení všech navzdory odlišným rozdílům, které nás rozdělují na různé druhy lidí. Propojení bez rozdílů je důležité kvůli žití v zdravých udržitelných podmínkách s cílem stálého usilování k nalezení nových řešení pro společné úkoly. Lidé se musejí poučit z chyb v minulosti a vytvářet si tím tak lepší kolektivní osud a budoucnost (Všeobecná deklaráce o dobrovolnictví, 2009).

1.5 Evropská dobrovolná služba

Na primární iniciativy Evropské komise a obrovské poptávky ze stran občanů zahájila Evropská unie roku 1996 začáteční fázi Evropské dobrovolné služby (dále jen „EDS“). Program měl umožnit mladým lidem ve věku 17 – 30 let z členských států EU strávit určité období v jiné zemi v rámci dobrovolné služby. Měl tím tak přispět k rozvoji místních komunit a k osobnímu růstu jedinců. Začáteční fáze se ujala velice dobře a vedla k řešení různých výzev. Jednalo se například o upevnování aktivního občanství, řešení problémů sociální soudržnosti a o podporu mladých lidí v přechodu k dospělosti. EDS také řešila důležité problémy se sociálním vyloučením, sociální deviací či kriminalitou mladistvých, nesnášenlivostí, rasismem a xenofobií.

V dalších fázích byla Evropská dobrovolnická služba zřízena jako akční program Společenství EDS (1998 – 1999), poté program MLÁDEŽ (2000 – 2006) a Mládež v akci (2007 – 2013). Dnes je program nazýván jako **Erasmus + mládež** (2014 – 2020).

EDS sice zahrnuje prvky cestování, jazykových vzdělávání i získávání určitých pracovních zkušeností, nesmíme se jej splést s:

- Jazykovým kurzem;
- Využití levné pracovní síly;
- Stáží v podniku;
- Turistická činnost a rekreace.

Prostřednictvím nových situací si dobrovolníci zlepšují a získávají zkušenosti a schopnosti, kterými si musejí sami projít. Zlepšují se jim nové schopnosti pro svůj osobní, vzdělávací a profesní rozvoj a pro svou sociální integraci. Také se může jednat o příležitost pro mladé lidi, kteří chtějí vyjádřit svou solidaritu a sociální odpovědnost prostřednictvím právě této dobrovolné služby. Program je přístupný pro všechny mladé lidi, bez ohledu na jejich sociální, kulturní, ekonomické či vzdělávací strukturu. Každý tento projekt je vypracováván ve spolupráci s vysílající organizací, přijímací organizací, koordinující organizací a dobrovolníkem (Naskoče do EDS, 2016).

2 Organizace, díky kterým se můžeme stát zahraničními dobrovolníky

V dnešní době máme nekonečně mnoho příležitostí vyzkoušet úplně něco nového. Věci, které jsme doposud nikdy nezažili a dříve jsme ani nepomysleli na to, že bychom něco takového zkusili. Dnešní svět je otevřen takřka všemu, a to především i cestování, se kterým je spjata dobrovolná zahraniční činnost. Proto bych chtěl představit několik předních neziskových nevládních organizací, které se těmito aktivitami zabývají a umožňují je takřka pro všechny.

2.1 Tamjdem, O. P. S.

„*TAMJDEM jednoduše proto, že tam jdeme ... KAM?*“. Takhle jednoduše vysvětluje organizace na svém webu tamjdem.cz svůj prostý název. A kam tedy vůbec jdou? Přeci za zážitky, dobrodružstvím a zkušenostmi. Tamjdem pomáhá neziskovým organizacím a podporuje dobrovolnictví v ČR od roku 2013. Věří, že tohle je ten správný směr, jak vyjádřit, že okolní svět jim není lhostejný. Je to podle nich příležitost, jak nejlépe poznat sám sebe, své sousedy, zajímavá místa nejen v ČR a poznat tak i nové památky a kultury.

Organizace pořádá **Víkendovky**, což jsou expedice 6 – 15 dobrovolníků, které pomáhají českým neziskovým společnostem a veřejně prospěšným projektům. Ročně se jich pořádá kolem 20-ti a to v období březen – listopad, ve dnech pátek – neděle.

Mezi oblíbené akce patří také **Workcampy**, které jsou cca na 2 týdny. Workcamp je mezinárodní krátkodobý dobrovolnický projekt, který se koná po celém světě. Dobrovolníci jezdí do nejrůznějších zemí, aby pomohli s jakoukoli prací 6 hodin denně. Zbývá jim tak spoustu času na cestování a poznávání jiných kultur. Člověk, který se rozhodne do takovéto akce jít musí zaplatit příspěvek (okolo 2 tisíc Kč) a také si musí hradit sám dopravu (nejčastěji letenku). Ubytování a strava je již zajištěna a hrazena organizací (Tamjdem.cz, 2018).

2.2 AIESEC

Podle webu aisec.cz „*AIESEC je největší studenty řízená organizace na světě, která přispívá společnosti rozvojem mladých lidí a příležitostmi v mezinárodním prostředí*“.

Projekt Edison je zaměřený pro základní a střední školy, který spojuje mladé lidi odlišných kultur a národností. Projekt je zaměřený na seznámení dětí se zvyky, tradicemi,

situacemi v jiných zemích a jejím vlastním cílem je odbourávání a prolomení prohlubující se mezikulturní bariéry.

Global volunteer je krátkodobá dobrovolnická stáž určená pro studenty. Studenti si mohou vybrat místo, kam by chtěli jet podle vysokého spektra nabídky na webových stránkách. V den odjezdu musí být osobě 18 let, nemusí mít žádný titul nebo maturitu, ale musí umět angličtinu alespoň na úrovni B1. Stáž obvykle trvá mezi 6 – 12 týdny a je bez platového ohodnocení.

AIESEC pořádá také dlouhodobé pracovní stáže zvané **Global talent**. Tyto pracovní stáže se především zaměřují na výuku cizích jazyků, marketing a ekonomické obory a IT obory. Člověk, který stojí u tuto dlouhodobou zkušenost musí mít úroveň angličtiny nejméně na B2, úroveň zdělení je potřeba mít bakalářský titul a musí být ve věku 18 až 30 let. Délka stáže obvykle trvá 3 – 18 měsíců a odpovídající mzda je dána zemí, ve které se osoba vyskytuje (Aiesec.cz, 2016).

2.3 INEX-SDA, Z.S.

INEX-SDA je nevládní neziskovou organizací působící v ČR již od roku 1991. Primárním posláním organizace je podporovat tolerující rozvoj společnosti k aktivnímu zodpovědnému přístupu k okolnímu světu. Organizace taktéž pořádá **Workcampy**, které jsou v dnešní době čím dál více oblíbenější. Dále také pořádá **středně a dlouhodobé projekty v zahraničí** v období 1 – 12 měsíců, které jsou zaměřeny na životní prostředí, práci s dětmi a mládeží, vzdělávání, sociální práci a mnoho dalších (Inexsda.cz, 2017).

2.4 Ostatní organizace

Organizací, které pořádají takovéto dobrovolnické stáže je v dnešní době velké množství. Člověk si tak může vybrat skoro jakoukoliv zemi, kterou chce navštívit. Jde o to pouze jenom chtít něco udělat a najít si svoji životní dráhu.

Mezi další úspěšné organizace vykonávající tyhle činnosti je například Duha, která pořádá stáže i k našim protinožcům. Dále je to také organizace Člověk v tísni, která otevřela dobrovolníkům v roce 2016 stáže v Angole, Kambodži a Turecku v rámci iniciativy **EU Aid Volunteers** (nicm.cz, 2016).

3 Nejznámější světové organizace pomáhající zemím třetího světa

Jelikož je má práce stavěná na dobrovolnictví především v zahraničí, chtěl bych se nyní zaměřit na dobrovolnictví a humanitární pomoc v rozvojových zemích a zemích třetího světa, ve kterých působí největší a nejznámější organizace. Hlavní témata budou různorodá díky odlišným problémům v zemích. Ve většině je ale budou spojovat jejich globální problémy nebo přírodní katastrofy, se kterými se bohužel musejí potýkat. Dále se také zaměřím na rozvoj školství, celkového vzdělávání dětí a stavění škol na určitých potřebných území.

3.1 Člověk v tísní o.p.s.

Člověk v tísní o.p.s. je nevládní neziskovou organizací vycházející nejvíce z humanismu, rovnosti, solidarity a svobody. Za základní hodnoty považuje důstojnost a svobodu. Organizace věří, že lidé kdekoliv na planetě mají mít právo rozhodovat o svých životech a sdílet práva vyjádřena ve Všeobecné deklaraci lidských práv.

Podle spoluzakladatele a ředitele organizace Šimona Pánka to začalo obyčejnou lidskou potřebou pomáhat. Po pádu komunismu se parta kamarádů cítila zle kvůli tehdejšímu režimu a řekli si, že by rádi doručili léky, oblečení a potraviny do zemí, které potřebují pomoc. Tato organizace funguje již 25 let a řadí se mezi největší ve střední Evropě. Každoročně organizuje projekty v objemu stovek milionů korun pro stovky tisíc lidí, kteří nedostali takového štěstí, jakého jsme dostali právě my. Za dobu 25 let, organizace pomohla více jak 18 miliónům lidí a jejich počet zaměstnanců (nepočítající se dobrovolníci) je 1 800 (Člověk v tísní 25 let, 2017).

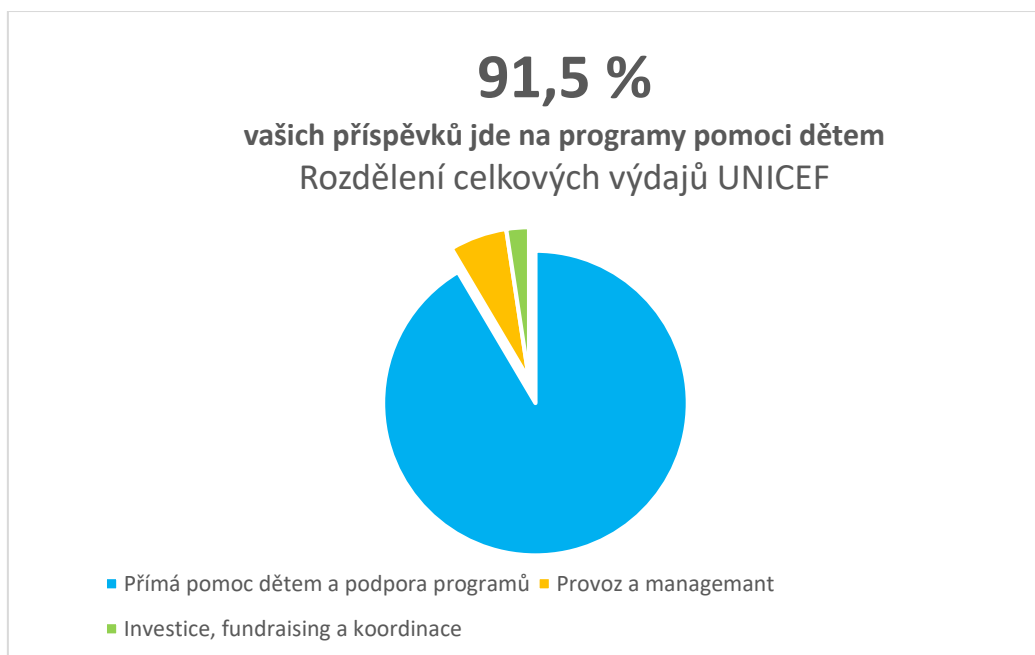
Lidé, se kterými organizace pracuje, řeší většinou více než jeden problém. Skoro vždy se jedná o celý komplex různých závažných problémů, se kterými si jedinci neví rady. Patří mezi ně například extrémní zadluženost, nízké a nedostatečné vzdělání, život na několika adresách, dlouhodobá nezaměstnanost, nedostatečná životní úroveň související s chudobou, hladomorem a různými druhy onemocnění. Abychom tedy rozuměli, tato organizace se zabývá jak zahraniční humanitární pomocí, tak i pomocí v České republice. Pomoc nabízí jednotlivcům, ale i celým rodinám. Cílem organizace je, aby těm, kterým pomáhají, si v budoucnu uměli vyřešit své problémy sami a byli tak soběstační. Aktivní účast na vymýšlení a řešení svých problémů považují za nezbytnost a důležitý předpoklad vzájemné spolupráce (Člověk v tísní 25 let, 2017).

3.2 UNICEF

UNICEF je dětský fond Organizace Spojených národů (dále jen „OSN“), který pracuje téměř ve 200 zemích světa. Organizace pomáhá dětem přežít, podporuje jejich rozvoj, zajišťuje jim výživu, zdravotní péči, pitnou vodu, hygienu, základní vzdělání, ochranu před násilím, zneužíváním a riziky různých forem nemocí. Většina pomoci přichází právě do rozvojových zemí a oblastí zasažených přírodní nebo válečnou katastrofou. Práce UNICEF je financována pouze z **dobrovolných příspěvků**. UNICEF byl založen v roce 1946, tudíž funguje více než 70 let. Jejím cílem je podílet se na vymýcení překážek, které se staví dětem do cesty. Tato organizace také podporuje Úmluvu o právech dítěte a jejím cílem je zajištění rovnosti pro všechny. Její snahou je dosáhnout Rozvojových cílů tisíciletí a také pokroků naznačených v Chartě Spojených národů (Unicef.cz, 2017).

UNICEF je součástí **dobrovolné** mezinárodní iniciativy IATI (International Aid Transparency Initiative), jejímž cílem je zvýšení transparentnosti humanitárních zdrojů a rozvojové pomoci, včetně zajištění dostupnosti a srozumitelnosti informací. UNICEF je jedinou organizací OSN, jejíž činnost není financována z rozpočtu OSN. Trvalá působnost organizace v zemích umožňuje koordinovanou humanitární pomoc, to i v těch nejzapadlejších a nejdlejších oblastech, kde okamžitě reagují na katastrofální situace (UNICEF, 70 let pro každé dítě, 2016, s. 11).

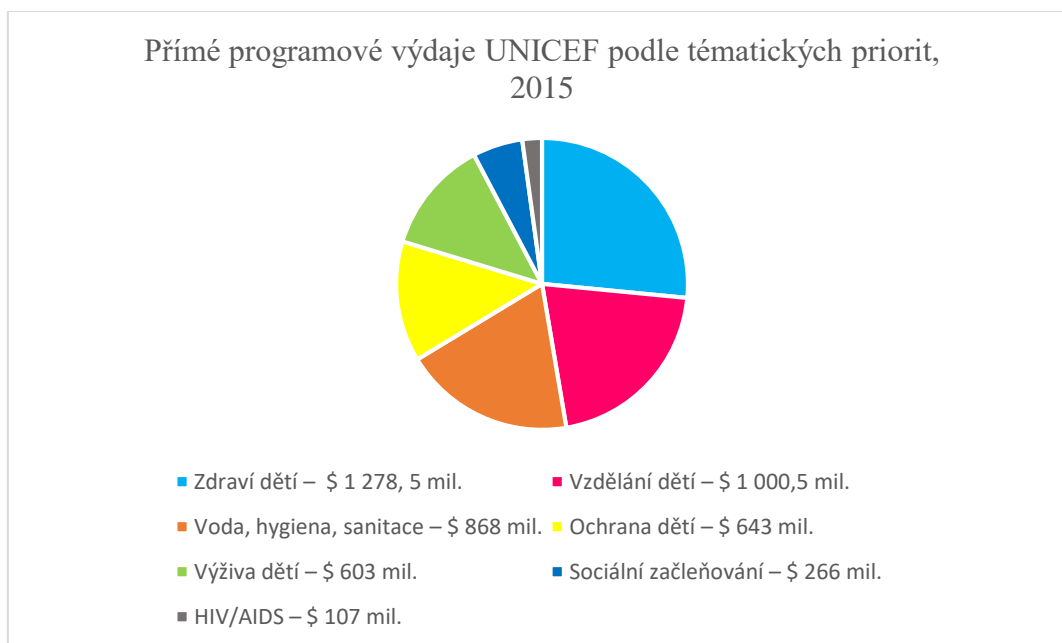
Graf 1: Rozdělení finančních dobrovolných příspěvků

(Zdroj: UNICEF, 70 let pro každé dítě, 2016, s. 11)

Dobrovolníkem a přítelem dětí UNICEF se může stát úplně každá člověk. Stačí poslat pouhých **365 Kč** měsíčně, tím tak zachráníte nejméně 3 dětské životy. Registrace je velice jednoduchá a nezabere moc času, stačí se kouknout na web unicef.cz.

Graf 2: Jak byla využita pomoc dobrovolných dárců

(Zdroj: UNICEF, 70 let pro každé dítě, 2016, s. 10)

3.3 Lékaři bez hranic

Lékaři bez hranic (Médecins Sans Frontières) je mezinárodní humanitární organizace poskytující odbornou zdravotnickou pomoc lidem v případě jejich krize a ohrožení. Organizace byla založena, aby poskytovala zdravotní péči a přinášela do svých zemí svědectví a potřebné informace. Od roku 1971 Lékaři bez hranic pomohli desítkám milionů lidí. Ze skupiny 13 zakladatelů se skupina rozrostla na neuvěřitelných 36 tisíc pracovníků, kteří pomáhají každý ve více jak 70 zemích světa (Lekari-bez-hranic.cz, 2017), (viz přílohy č. 12, 13).

3.4 Další humanitární organizace

V dnešní době je obrovské procento humanitárních organizací a nadací, které se zabývají a pomáhají zemím třetího světa. Například Červený kříž, NNO boNGO, ADRA, APROK, Česko proti chudobě, FORS, Humanitas Afrika, Medici Medikům, Save the Children, ASANTE KENYA, Asociace pro rozvojovou spolupráci, INEX (Hedvabnastezka.cz/, 2009)

4 Společné znaky rozvojových zemí

Společné faktory rozvojových zemí (zemí třetího světa) jsou především ty faktory a znaky, které my jako Evropané zcela nepocítujeme. Jedná se především o negativní a nejhorší možné životní podmínky a vše co s nimi souvisí. Tyto znaky jsou velice důležitou součástí pro uvědomění si podstatných věcí v životě.

4.1 Základní body z Miléniové deklarace OSN 2000

Svoboda – stejná práva mužů i žen žít své životy, osvobození od hladu a strachu z násilí, útisku a nespravedlnosti.

Rovnost – musí být zajištěna stejná práva jak pro muže, tak i pro ženy.

Solidarita – trpící i ti co mají z rozvoje nejmenší prospěch, mají nárok na pomoc ze strany od těch, co rozvoje nejvíce těží. Globální problémy musejí být zvládnuty tak, aby náklady byly rozloženy rovnoměrně podle sociální spravedlnosti a zásadami rovností.

Tolerance – lidé se musí naučit tolerovat jiné kultury a jejich jazyk. Kultura míru a dialogu mezi civilizacemi by se měla vzájemně aktivně podporovat.

Ohleduplnost vůči přírodě – je velice nutné chovat opatrnost k živé přírodě a přírodním zdrojům, jediné tak může být zachována a předána našim potomkům.

Sdílená odpovědnost – Organizace spojených národů má ústřední postavení v odpovědnosti celosvětového ekonomického a sociálního rozvoje a zvládnutí mezinárodních hrozeb, míru a bezpečnosti, které musí být rozděleny mezi všechny členské státy spravedlivě (Miléniová deklarace OSN, 2000, sec. cit. in Česko proti chudobě, 2007).

4.2 Chudoba a hlad

V první řadě bych chtěl začít s pojmem chudoba a vysvětlit, co vlastně pro nás chudoba znamená. Chudoba má více dimenzí, a proto je těžké ji přesně definovat či měřit. Můžeme ale říci, že je to určitý stav blahobytu jedince nebo domácnosti, který můžeme rozdělit do dvou stavů. Prvním stavem chudoby je chudoba příjmová, která je redukována pouze na ekonomický rozměr z hlediska příjmu a spotřeby. Druhým stavem a pro nás v této práci zásadním, je typ chudoby humanitární. Jedná se o uplatňování přístupu k chudobě z hlediska udržitelnosti obživy, kvůli které můžeme rozlišit tři další úhly chudoby – základní potřeby, příjmy a schopnost (Česko proti chudobě, 2005).

Podle zpráv OSN a publikace *Od nenaplněných plánů k novým cílům* (Bačová a spol., 2013), ve kterých se píše, že podíl lidí žijících pod absolutní chudobou (příjem nižší než 1,25 USD na den) je ze 47 % nižší o více jak 20 % – největší část poklesu se týká Číny. Dále také v publikaci uvádí růst nerovnosti mezi nejchudšími lidmi světa, a naopak těmi nejbohatšími. Majetek 100 nejbohatších lidí planety čtyřnásobně přesahuje předpokládanou částku na odstranění světové chudoby. Dalším zajímavým bodem pro nás je tvrzení, že na světě je dost potravin na obživu všech obyvatel planety. Na každého jednotlivce žijícího v Evropské unii připadá 280 kg vyhozených potravin ročně a z toho 90 kg je vyhozeno přímo jím.

Naprostá většina hladovějících lidí žije v rozvojových zemích, kde podvýživou trpí až 12,9 % populace. V subsaharské Africe je podvyživený každý čtvrtý člověk. Špatná výživa způsobuje téměř polovinu úmrtí dětí mladších pěti let. To je 3,1 milionu dětí ročně (Svět, který chceme, 2015, s. 12).

Odpověď na otázku, proč jsou některé země a regiony v globálních problémech a jiné se úspěšně rozvíjejí, není vůbec jednoduchá. Podle Pánka (2013), který tuto otázku vysvětluje tzv. teorií závislosti. Znamená, že „světové hospodářství je hierarchický systém, kde centrum vytváří závislou periferii, západní blahobyt je pak důsledkem vykořisťování bývalých koloniálních území“ (Pánek a kol, 2013, s. 7). Dále také říká, že jiní hledají vysvětlení s pomocí enviromentálních a geografických faktorů. Kdy například v tropických pásmech je rozvoj mnohem horší a obtížnější kvůli klimatu a infekčním nemocem. Vnitrozemské státy jsou na tom podstatně nesnadněji než státy, které mají přístup k moři, ať už kvůli cestovnímu ruchu, který přináší mnoha zemím nárůst bohatství. Třetí jeho názor říká, že řada odborníků zastává tzv. kulturní determinismus. Což znamená, že nezbytnou a důležitou prosperitou je zaměření se na soustavnou práci, schopnost důvěry ve společnosti ale také dobré vládnutí.

Myslím si, že z každé teorie je pravdy trochu, ať už je to ale jakkoliv, nejdůležitější jsou především skutky, nikoli slova. Je proto moc důležité, aby rozvinuté země a jednotlivci v těchto zemích, byli ochotni pomáhat ostatním lidem v nouzi. A to nejen svým známým, rodinám, svému státu, ale také těm, kteří jsou geograficky a kulturně od nás vzdáleni.

Česká republika poskytuje humanitární rozvojovou zahraniční pomoc a spolupráci od roku 1993. Objem spolupráce naší země není příliš velký. Přesto má tato pomoc svůj význam a smysl. Přispívá k povědomí našich obyvatel o dnešním komplikovaném světě a problémech, kterým musíme společně čelit (viz příloha č.1).

4.3 Voda a sanitace

Dostupnost čisté vody je jednou z hlavních charakteristik vyspělých zemí, pokud voda chybí, nastává obrovský globální problém pro miliony lidí. Tímto globálním problémem se potácí většina rozvojových zemí, které nemají snadný přístup k nezávadné pitné vodě. Podle odhadů OSN trpí zdravotními potížemi a nedostatečnou hygienou skoro polovina obyvatel žijících v takovýchto zemích. Voda je největší zdroj infekčních nemocí. Stojatá voda je zase naopak ráj pro komáry, přenašeče malárie a horečky dengue.

Miliony dětí a žen chodí každý den několik kilometrů pro vodu, aby zabezpečili svoji rodinu. Tato zbytečná práce je podle některých mrháním svých fyzických sil a zároveň limituje přístupy dětí do škol a znevýhodňuje jejich budoucnost (Příručka rozvojového novináře, 2010)

Téměř 800 milionů lidí nemá takto přístup k nezávadné pitné vodě a 2,5 miliardy lidí nemá přístup k sanitaci (přístup ke kanalizaci a toaletám). Kvůli této zásadní nedostupnosti umírá denně až 5 tisíc malých dětí (Svět, který chceme, 2015).

4.4 Zdraví a kvalitní život

Zdraví je jednou z klíčových situací u chudých lidí. Představuje totiž ekonomický statek, který má přímý dopad na už tak dost malé příjmy a zdroje financí. Rozvojové země postrádají kvalitní systém zdravotnictví, v tom souvisí i nedostatečné množství vyškoleného zdravotního personálu. Chybí systém důchodového zabezpečení, také zdravotního a sociálního pojištění, bez kterého by naše společnost už nefungovala (Příručka rozvojového novináře, 2010).

Mezi nejzávažnější a dosud nevyhlášené smrtící onemocnění, kterým trpí více jak 30 milionů lidí (naprostá většina v subsaharské Africe) je onemocnění známé jako HIV/AIDS. Na rozdíl od jiných nemocí, AIDS postihuje především ekonomicky a sociálně nejproduktivnější aktivní jedince. Má tedy největší dopad na životní úroveň celé rodiny. Navzdory globálnímu a celkovému se zlepšování situace, úmrtnost dětí v regionech jižní Asie a subsaharské Afriky je stále na žebříčku čtyř z pěti nedožívajících se svých šestých narozenin. Druhou nejzávažnější nemocí na planetě je tuberkulóza, kterou je nakaženo necelých 10 milionů lidí. Další závažné nemoci, se kterými lidé v rozvinutých zemích musí bojovat je například malárie, cholera, úplavice, ebola, spavá nemoc a další opomíjené choroby, o kterých se v naší společnosti tolik nemluví (jedná se o skupinu sedmnácti

onemocnění, které postihují 1 miliardu obyvatel ze 143 zemí světa). Základním předpokladem pro ústup těchto všech nemocí je prevence. Prevence spočívá především v informovanosti, hygieně a v rozšíření základní zdravotní péče. Důležitým prvkem je také dostupnost léků a jejich účinnost na jedinci (Od nenaplnění plánů k novým cílům, 2013), (viz příloha č. 2).

4.5 Vzdělání

Podle manuálu vydaného organizací Člověk v tísni (Globální problémy a rozvojová spolupráce, 2008, s. 29) je příčin špatného či žádného vzdělání hned několik. Jedná se především o příčiny, které se nás jakožto obyvatele střední Evropy netýkají. Nejvíce se tato problematika týká zemí třetího světa, pro které je základní vzdělání velice důležité. To, co chápeme jako naprostou samozřejmost, tak pro některé obyvatele rozvojových zemí spíše jako štěstí, jelikož umět číst a psát je předpoklad, aby vůbec mohli obstát a přežít v jejich zemi. Hlavními problémy, které jsou spojené se vzděláním jsou například:

- **Učitelé** – podle UNESCO je na světě potřeba více než 35 miliónů průběžně kvalifikovaných učitelů.
- **Nedostatek škol** – o stavění a nedostatku škol se budu v této práci zabývat hlouběji v dalších kapitolách.
- **Cena vzdělání** – spočítáme-li výdaje za učebnice, uniformy, školní pomůcky a spousty dalších potřebných věcí ke studiu, zjistíme, že řada dětí, si školu bohužel nemůže dovolit.
- **Země postiženy válkou** – jedná se asi o 80 % dětí, nechodících do školy, kteří žijí v zemi postižené válkou.
- **Osnovy a vyučovací jazyk** – nejčastěji vycházejí z evropských či amerických osnov, které jsou dost náročné a neadekvátní na splnění pro danou zemi.

Podle všech hodnotících prvků je vzdělání ten nejdůležitější nástroj na překonání a odstranění chudoby na celém světě, tedy především v rozvojových zemích. Primárně se musí jednat o vytvoření vzdělávací infrastruktury, nalezení a přijetí nejvhodnější legislativy a zajištění dostatku pedagogů. Podle známého přísloví: „*Když dáte člověku rybu, nasytí ho to na jeden den. Když ho naučíte rybařit, nasytíte ho na celý život*“ (Příručka rozvojového novináře, 2010, s. 47). Mezi základní procesy patří zpřístupnění základního vzdělání pro všechny děti. Veliký problém ovšem nastává ve vzdálenosti mezi školou a bydlištěm dítěte, které bydlí většinou na venkově.

Jeden z rozvojových cílů tisíciletí usiluje o to, aby rozdíl v přístupu ke vzdělání mezi chlapci a dívkami byl co možná nejnižší. Ženy tvoří až 75 % negramotných lidí na světě, a to zvláště v subsaharské Africe. Na těchto územích je největší problém s neochotou posílat dívky do škol kvůli tradičním a kulturním zvyklostem. Rodiče dívek jsou naprosto přesvědčeni, že jejich dcery pro svou společenskou roli vzdělání nepotřebují. Mnohé studie však ukazují opak a fakt, že dokončené základní vzdělání dívek vede k snížení úmrtí matek při porodu a dětské úmrtnosti (Příručka rozvojového novináře, 2010).

Za posledních 10 let poklesl počet dětí na možnost o vzdělání a i přesto, bez vzdělání stále zůstává 57 milionů dětí. Paradoxem zůstává, že pouhé 1 % prostředků vynaložených na zbrojení by mohlo pokrýt pro všechny děti na světě základní vzdělání (Od nenaplněných plánů k novým cílům, 2013, s. 6).

5 Dobrovolné aktivity organizací v rozvojových zemích světa

5.1 Etiopie

Etiopie, svým celým oficiálním názvem Etiopická federativní demokratická republika, je africký stát nacházející se v oblasti východu nazývaném Africký roh. Její rozlohou je Etiopie asi čtrnáctkrát větší než Česká republika a na území žije asi 82 miliónů obyvatel. Hlavním městem je Addis Abeba a úředním jazykem amharština (Zemepis.com/Etiopie, 2002).

Chudobu a životní úroveň Etiopie dobře ukazuje Index lidského rozvoje (HDI), který v roce 2011 umístil Etiopii až na 174. příčku ze 187 hodnocených zemí světa, což je velmi neuspokojivý výsledek. Pro srovnání Česká republika obsadila 27. příčku“ (Pánek a kol., 2013, s. 12).

5.1.1 Proč právě Etiopie

Jak už je zde zmiňováno, Etiopie se řadí k nejchudším státům světa. Země se potýká s vysokou mírou negramotnosti, hladomorem a nedostatkem pitné vody. Kvůli těmto skutečnostem a v souladu s plněním Rozvojových cílů tisíciletí se zapojila do spolupráce s Etiopií i ČR v roce 2010. Významnou pomocí byla již v minulosti dodávka potravin, zvyšování kvality základního a středoškolského vzdělávání a nových vyučovacích metod. Dále mezi značné zájmy patří zásobování vodou či učení hygienických návyků, podpoření a zavedení protierozní a vodohospodářské opatření (Pánek a kol., 2013).

V Etiopii je školství na velmi nízké úrovni. Větší polovina Etiopanů je mladší 18 let z toho 57 % chlapců a 53 % dívek dokončí základní školu. Více než polovina dospělých je negramotných. Je to z důvodu nedostatkem škol, nekvalifikovanými učiteli, nedostatkem vyučovacích pomůcek (Clouekvtisni.cz, 2017).

5.1.2 Postavme školu v Africe

Postavme školu v Africe je úspěšný projekt od roku 2004, podobný jako projekt Běh pro Afriku, který je součástí též kampaně. Dále také projekty Moderní vyučovací metody ve školství a podpora sirotků ve studiu. Všechny jsou pod velením organizace Člověk v tísni. Za celé období fungování kampaně se postavilo již 17 škol v oblastech s nejméně rozvinutou infrastrukturou. Na tyto výstavby přispěly firmy, veřejné instituce ale také český lid za

pomocí skautů a skautek, kteří vyráží do českých měst a ulic. Lokalita, ve které se škola postaví, se vybírá podle řady kritérií. Spolupráce s místními úřady a jejich ochota přispět a pomoci, potřeba, kapacita škol v okolí, množství dětí v určitém věku (Clovekvtsni.cz, 2017).

Stavba jedné školy trvá zhruba půl roku, a to pod dozorem zodpovědné místní stavební firmy. Součástí školní budovy je kompletní vybavení učeben, místností pro učitele, latriny a nádrže na zachytávání dešťové vody. Učitelé, kteří na škole také učí jsou povinni absolvovat kurzy pro zlepšení kvality výuky. Jsou vedeni k lepšímu lidskému přístupu, než byli doposud zvyklí a snaží se zaujmout své žáky, aby jim co nejvíce porozuměli (Skolavafrice.cz, 2017).

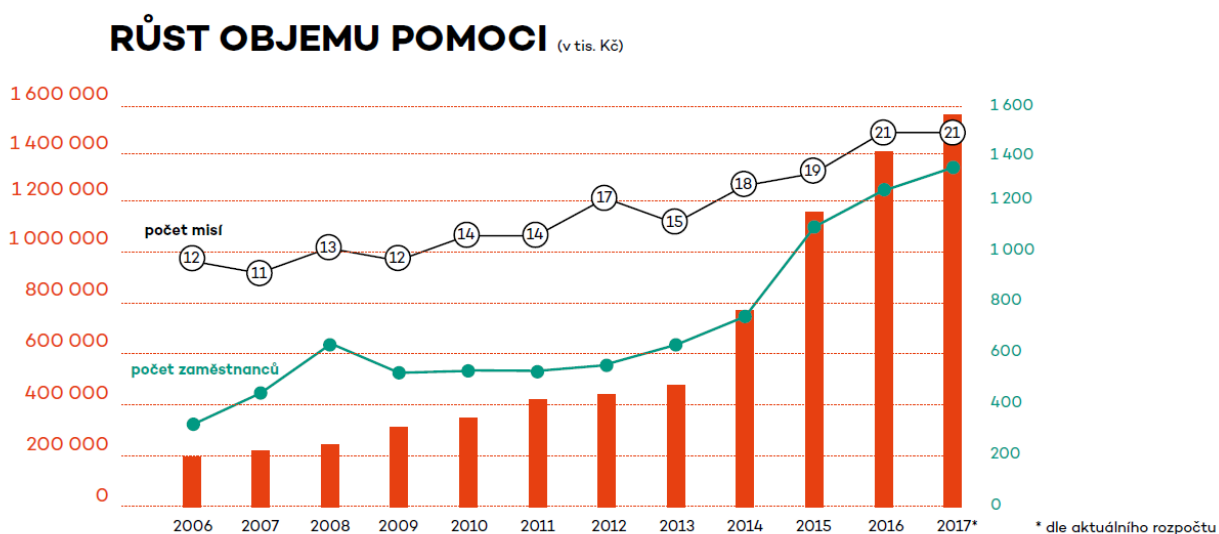
Tab.1: Postavené školy

ROK POSTAVENÍ	MÍSTO STAVBY
2005	Vesnice Asore
2006	Vesnice Koke
2007	vesnice Teffo Cheffo
2008	Vesnice Lenda, vesnice Tulla
2009	Vesnice Argada, vesnice Fiseha Genet
2010	Vesnice Lante, rozšíření školy v Awasse
2011	Vesnice Umbulo Dikchicha
2012	Městečko Debre Sina
2013	Vesnice Mesincho, vesnice Woininata
2015	Vesnice Sorge, vesnice Meia
2016	Vesnice Mokkonissa
2017	Město Kulufu

(Zdroj: Skolavafrice.cz/skoly, 2017)

Do každé z těchto nově postavených škol se denně těší stovky dětí, kterým organizace umožnila vzdělání a otevřela jim tak cestu k novému a lepšímu životu. V tomto období se staví další nová škola ve vesničce Tumtycha, na kterou se těší více než 1000 dětí. Je opravdu skvělé, že díky obyvatelům ČR, kteří přispívají na tuto kampaň, se již postavilo tolik škol a zachránilo tak sny etiopských dětí, které mají šanci na vzdělání (viz přílohy č. 4, 5, 6, 7).

Obr. 4: Růst objemu pomoci v Kč

(Zdroj: Clovekvtsni.cz, 2017)

5.2 Kambodža

Kambodža, nazývána celým názvem Kambodžské království, je stát, který leží v jihovýchodní Asii na poloostrově Zadní Indie u pobřeží Thajského zálivu. Kambodža sousedí se třemi státy: Vietnam, Laos a Thajsko. Velikostí je tento stát větší více než dvakrát oproti České republice. Počet obyvatel na tomto území je cca 15 milionů, přičemž jedna třetina nedosahuje věku 15 let. Hlavním městem je Phnom Penh, ve kterém žije nejméně 1 a půl milionu obyvatel. Největší objem rozvojové pomoci do země putuje z Japonska (Zemepis.com/Kambodža, 2002).

Jako spousta jiných asijských zemí zaznamenala i Kambodža během posledních deseti let rychlý ekonomický růst. Díky geografické poloze této země, která má omezené zdroje a setkává se s častými přírodními katastrofami. Tato skutečnost přispívá ke zranitelnosti kambodžských obyvatel, kteří jsou často nuceni čelit následkům rozsáhlých záplav, sucha, tropické bouře a celkové změny klimatu. V Kambodži pracuje pobočka Člověk v tísni s národními i místními autoritami, nevládními organizacemi a také přímo se zranitelnými komunitami, s nimiž spolupracuje na budování a formování institucionálních kapacit a posiluje jejich odolnost vůči případným katastrofám.

Poslední velkou přírodní katastrofou, která se stala na území Kambodže byla rozsáhlá záplava v roce 2013. Více než dvě třetiny Kambodži se ocitla pod vodou a s ní i miliony obyvatel. Mnoho z nich ztratily veškeré zdroje obživy a na postavení si nových domů a přežití si museli obyvatelé Kambodži vzít velice nevýhodné půjčky. V obou případech právě byla nápomocná organizace Člověk v tísni, která poskytla okamžitou pomoc a také podpořila dlouhotrvající aktivity obnovy oblasti zasažených katastrofou. K této pomoci patřil přísun pitné vody, podpora kampani na propagaci hygieny a posilování obnovy životní úrovně. V rámci důležitých životy zachraňujících projektů spolupracuje organizace Člověk v tísni s řadou dalších velkých organizací. Například je podporována Českou rozvojovou agenturou, Evropskou komisí, UNICEF a Skutečným dárkem od dárců v ČR (Clovekvtisni.cz, 2017).

5.2.1 Výstavba školy v provincii Takeo Kambodža

Díky roku 1976, kdy bylo Kambodžské školství zrušeno také s penězi a nemocnicemi, je stát i v dnešní době velice pozadu a je pro něj důležitá podpora jiných od jiných států. Mnoho učitelů nemá potřebné vzdělání, a proto kvalita výuky (hlavně ve vesnicích) je hodně špatná. Děti pouze opakují po učiteli, co právě řekne, a proto se stává, že po čtyřech letech neumějí číst ani psát.

Nová škola se postavila v roce 2009 a jako jediná se může pyšnit tím, že je patronátem krále Norodoma Sihamonih, který s tímto vším souhlasil. Kambodžský král má totiž velice blízký vztah k České republice díky jeho vlastního studia u nás na UK. Stavbu platila česká vláda z peněz rozvojové pomoci a její rozpočet se dostal na částku 627 994 Kč. Vedle školní budovy, hřiště a vybavení tříd dostali žáci i zbrusu nové uniformy. Průměrný měsíční plat kantora činí 600 Kč/měsíčně (Pánek a kol. 2013).

Jelikož hlad po vzdělání v Kambodži je velice silný, v roce 2012 byla postavena další nová škola pro stovky dětí (JPH škola dostupné jhpskola.cz/, 2012).

5.3 Angola

Angola je jižním státem Afriky sousedícím s Kongem, Zambii a Namibií. Jeho hlavní město je Luanda a počet obyvatel tohoto státu je necelých 30 miliónů. Angola je postihnuta následky občanských válek a také dědictvím kolonizace. Od roku 2002 těží své bohaté přírodní zdroje putující do Číny a díky tomuto se její ekonomika stala jednou z nejvíce

rostoucích v Africe. I přesto je zdrcující informace taková, že většina obyvatel žije v naprosté chudobě.

Člověk v tísní působí v této zemi od roku 2006, přesněji zaměřený na provincii Bié, ve které chudoba a bída byla nejvíce zasažena. Do prvních aktivit zařadili nastavení, obnovení a zkvalitnění zaostalého základního vzdělání a rozvoj zemědělství a trhu. Kvůli válce, kterou zde měli, nebyli tito lidé schopni ničeho dosáhnout. Později se zde zavedli také hygienické a zdravotní návyky. Podstatné bylo zlepšování přístupu k pitné vodě. V roce 2012 a 2013 se také organizace zaměřila na boj s dětskou podvýživou a začala podporovat místní ženské spolky. Úplnou novinkou v letošním roce 2017 se stalo vyhodnocování statistických dat ve školství a zavedení jej do praxe, tedy do škol. Většina angolských dětí se stále učí pouze někde v přírodě venku. Jen minimum z nich se dostane až do druhého stupně a pravdou také je, že i jejich učitelé mají sotva základní vzdělání.

Díky České rozvojové agentuře, UNICEF, Skutečné pomoci a Concern Worldwide se zde od roku 2006 – 2012 postavilo 13 nových škol a splnilo tak přání více než třem tisícům dětí, kteří doposud neměli možnost navštěvovat školu. Školy jsou vybavené nejzákladnějšími pomůckami a také knihovnou. V oblasti škol Člověk v tísní vybudoval vzdělávací centra, která jsou určena pro učitele na zlepšení a zkvalitnění výuky. Slouží jim také jako ubytovna. Stavby škol se především účastnili domorodci, kteří měli později možnost otevřít si své vlastní stavební firmičky (Clovekvitisni.cz, 2012).

5.4 Konflikty v Sýrii

Stálé konflikty v Sýrii změnilы život pro více než 6 a půl milionu dětí. Mnoho z těchto dětí osiřelo, žije s trvalými následky zranění či trpí psychickými traumaty. V takřka celé zničené zemi se rychle šíří různé druhy infekčních nemocí a také extrémně rychle roste počet případů dětské podvýživy. Velká většina syrských dětí nenavštěvuje již několikátým rokem školu. S příchodem zimy a chladnějšího počasí nastává pro obyvatele ještě obtížnější situace, než ve které se momentálně nacházejí. Organizace UNICEF má v Sýrii celkem 68 speciálně vyškolených terénních humanitárních pracovníků, kteří za pomoci místních dobrovolnických organizací rozvíjejí pomoc ohroženým dětem. Za rok 2016 Sýrii podpořili čeští dárci částkou větší než 600 tisíc Kč a to především na proočkování dětí proti dětské obrně, dopravení základních potravin do obléhaných a odříznutých oblastí, obnovení pitné vody pro více jak 14 milionů obyvatel a také poskytnutí učebních pomůcek pro děti ve věku 5 – 17 let (UNICEF, 70 let pro každé dítě, 2016).

Pomoc na severovýchodě Sýrie poskytuje především organizace Lékaři bez hranic, která přináší bezplatnou zdravotní péči zaměřenou především na matky s dětmi a na neprenosné nemoci. V roce 2016 primárně pomáhala vysídleným lidem a hostitelským komunitám. Důležitou pomocí Lékařů bez hranic jsou také porody, prováděné v místních nemocnicích, díky kterým by děti neměli šanci přežít (Lékaři bez hranic, 2017).

5.5 Humanitární krize v Nigérii

Konflikt v Nigérii přetrvává již od roku 2013, kvůli stále intenzivnějším bojům mezi Boko Haram a vládními silami. Největší krize zasáhla v městě Borno, které muselo opustit více než milion a půl obyvatel. Většina z nich se muselo usídlit v uprchlických táborech, ve kterých panovaly velmi špatné životní podmínky. V roce 2016, když na místo dorazili Lékaři bez hranic, byla většina z těchto obyvatel v kritickém zdravotním stavu. Dodnes nejsou humanitární potřeby těchto lidí zcela v pořádku, a to především proto, že poskytnout pomoc v těchto nebezpečných podmínkách vyžaduje například zapojení ozbrojeného doprovodu. Kvůli těmto skutečnostem vyhlásili v roce 2016 Lékaři bez hranic krizovou sbírku na pomoc Nigérii v České republice (Lékaři bez hranic, 2017).

V oblasti kolem Čadského jezera na území několika afrických států, se vlivem již zmiňovaného konfliktu, neúrody, nedostatku pitné vody a šíření různých nemocí odehrává jedna z největších humanitárních krizí na světě. Jen ve státě Nigérii strádá a potřebuje pomoc více jak 15 milionu lidí, přičemž 4 miliony tvoří děti, které trpí formou podvýživy. Dárci České republiky podpořili za rok 2016 projekty od organizace UNICEF zaměřené na boj s podvýživou Nigérie částkou větší než 2 miliony Kč (viz. přílohy č 8, 9, 10, 11). Tato částka zajistila především v regionu Borno vyšetření dětí ve věku 6 – 59 měsíců, poskytl léčebný výživový program, poskytl psychosociální podporu a zajistil školní docházku (UNICEF, 70 let pro každé dítě, 2016).

5.6 Hurikán na Haiti

V roce 2016 zasáhl Haiti hurikán pojmenovaný Matthew, který si vyžádal více jak tisíc obětí na životech a způsobil mnohé finanční škody. Půl milionu dětí trpí po úderu hurikánu hladem, nedostatkem pitné vody a nebezpečným nemocem. Zcela zničeno bylo 66 000 domů a 100 tisíc rodin zůstalo bez střechy nad hlavou. Organizace UNICEF na Haiti působí celoročně, a proto mohla začít s okamžitou nouzovou humanitární pomocí. Během

nejkratší doby se organizaci podařilo opravit 130 poničených škol a vybavit je nejnnutnějšími pomůckami pro výuku dětí. V nejvíce postižených oblastech zajistila krizové dodávky léků a zdravotnických potřeb, doplnila zásoby vakcín, zajistila očkovací kampaň, distribuovala hygienické soupravy a další životu důležité dodávky (Haiti, Situation Report, UNICEF, 2016).

5.7 Bhútánské kláštery pro dětské mnichy

Po několik staletí poskytují Bhútánské kláštery útočiště pro děti z těch nejchudších rodin především pro sirotky. Přesný počet dětí v kláštorech není znám, ale odhaduje se, že v nich žije přes 4 tisíce chlapců. Kláštery přijímají děti ve věku okolo sedmi let. Prioritou všech humanitárních organizací je zajistit těmto chlapcům výživnou stravu, pitnou vodu, hygienickou výbavu a také lékařskou pomoc. Organizace také přispívají ke standartnímu vzdělávání a brání děti před jakémkoliv násilím, tělesnými tresty či formami zneužívání (www.zenysro.cz, UNICEF 70 let pro každé dítě, 2016), (viz příloha č. 14).

5.8 Další rozvojové země

Příkladem další země, kterou humanitární organizace navštěvuje jsou Filipíny. K této zemi patří velmi časté výskyty katastrof. Jedná se o rizika tajfunů, sesuvů půdy, povodní, zemětřesení či sopečné erupce. Mezi prvotní humanitární pomoc zavádí organizace na Filipínách vybudování pro obyvatele živobytí, snaží se podmanit chudobu a také posilovat odolnost a připravenost na případnou ničivou katastrofu (viz příloha č. 3).

Za zmínku také stojí válečný stát Irák, který je postihnutý válkou. V současné době organizace pomáhají především uprchlíkům a lidem, kteří se po osvobození od nadvlády IS vracejí do svých domovů. Zajišťují přístup k pitné vodě, přístřeší, základní domácí potřeby. Podle odhadů je bez školního vzdělání v Iráku okolo 3,7 miliónů dětí. Přitom děti, které školu nenavštěvují jsou mnohem více ohroženy k dětské práci nebo k náboru ozbrojených sil či radikalizace. Organizace se snaží tuto situaci řešit, a proto se angažují na zaškolování nových učitelů, opravují školní budovy a zvyšují počty dětí ve školní docházce. Je ale jasné, že tato situace nebude nikdy lepší, dokud bude země ve válečném konfliktu (Clovekvtisni.cz, 2017).

Pro nás nejlehčí cestou pomoci je podle mého názoru organizace **Wortundtat**, která pomáhá v Indii a v Africe. Jejím ředitelem je Dr. Heinz – Horst Deichmann a podle příjmení poznáme, že se s organizací můžeme setkat v každém obchodním domě Deichmann.

V každém z těchto obchodů jsou na pokladně vyrobené pokladničky, do kterých může přispět každý libovolnou částkou. Peníze pak putují na celodenní útulky pro děti a jejich mléčnou stravu (Wortundtat.cz, 2017).

6 Adopce na dálku

Adopce na dálku je brána jako celosvětový projekt neziskových organizací, který pomáhá určitým dětem v dosažení lepšího vzdělání a celkové kvalitnější formy života. Pomocí se rozumí především finanční prostředky pro jedno, či více dětí. Finanční pomoc může být dobrovolně darována od jednotlivců nebo jakýkoliv skupin, například: rodina odlišného i stejného pohlaví, přátelé, škola a jednotlivé školní třídy, organizace, firmy, pracovní kolektiv. Už podle názvu můžeme poznat, že adopce na dálku neznamena, že financované dítě, které si jedinec nebo skupina vybere, bylo v jejich blízkosti. Přesněji řečeno, díky těmto peněžitým částkám, může dítě chodit ve své rodné zemi do školy. Většinou se jedná o děti z více početnějších rodin nebo sirotků, kterým rodina nemůže dopřát ani základní péči, vzdělání a v tom nejhorším případě dostatek jídla. Typ této pomoci je dlouhodobý a velice účinný. Neziskové organizace zde fungují jako organizátor a prostředník mezi dárcem a vybraným dítětem.

Samotný pojem adopce na dálku a celkové sponzorování dětí žijících mimo naše území, je poměrně čerstvé. První organizací, která zahájila program na podporu vzdělávání dětí je Arcidiecézní charita Praha v roce 1993. Projekt vznikl na popud českých dobrovolníků a cestovatelů, kteří v dané zemi momentálně žili a kterým osud tamějších dětí nebyl jedno (Vzdělání na dosah, 2008).

6.1 První kroky k adopci

Nejjednodušší a v dnešní době již běžný způsob, jak začít s adopcí na dálku, je pomocí internetu. Stačí zadat do vyhledávače pojem adopce na dálku a ihned se zájemci zobrazí obrovská spousta odkazů na různé organizace, které umožňují a realizují tento projekt. Na každé internetové stránce si zájemce lehce nalezne stručný popis o dítěti (věk, pohlaví, jméno, někde i fotografii), veškeré informace o projektu a také to nejdůležitější – financování. Stačí si tedy jen vybrat z uvedené nabídky dětí a zaregistrovat se. V registraci je dále nutné vyplnit jméno a příjmení dárce, trvalé bydliště, telefonní číslo, email a způsob platby. Po první platbě přijde dárci, v nejbližší možný termín, jeho první dopis či obrázek s poděkováním od dítěte. Adopci však lze provést také telefonicky, písemně nebo osobně v místě, kde sídlí vybraná organizace.

U některých organizací lze výběr dítěte nechat na jejich správném úsudku, tudíž dárci si nemusí lámat hlavu, jaké dítě vybrat, jen pošle peníze (Centrumdialog.cz, Wontanara.cz, Adoptujsi.cz).

6.2 Fungování a průběh projektů

Hlavními a základními kritérii výběru zemí, ve kterých jako první začala Arcidiecézní charita Praha působit (v pozdějších letech se začaly angažovat i další organizace), patří především potřebnost, politická stabilita země, navázání vzájemné spolupráce s důvěryhodnou partnerskou místní organizací, která zajišťuje efektivitu využití všech možných prostředků v souladu s projektem. „*V Indii byla jednou z prvních organizací Bala Pragathi Kendra pod vedením sestry Marie Goretti*“ (Vzdělání na dosah, 2008, s. 32). Všechny projekty tohoto druhu jsou založeny na principu vzájemné spolupráce, respektování tradic, názorů partnerů v cílových oblastech, jejich postojů a hledí především do budoucna.

Velmi důležitým povoláním u těchto projektů jsou sociální pracovníci, kteří se podílejí na výběru nových dětí do programu. Všechny rodiny, které jsou již finančně podporované, sociální pracovníci pravidelně navštěvují a pomáhají jim řešit jejich složité životní situace, se kterými si sami nevědí rady (zneužívání dětí, alkoholismus, nemoci v rodině, atd.). Pracovníci také provádějí dohled nad školní docházkou dětí, radí jim při výběru vyššího stupně školy a při výběru práce (většinou se zajímají o povolání, které je v životě obklopuje – učitel, sociální pracovník, lékař). Při výběru dětí do projektu je zapojován také kněží, místní komunita a učitelé. Posuzují se finanční prostředky dítěte a zájem dítěte o vzdělání a školu. Pro výběr dětí je nepřístupná jakákoli negativní diskriminace z hlediska pohlaví, náboženství nebo kasty.

Z poslané částky od dárci je pro dítě poskytnuto vzdělání, hrazeno školné, potřebné školní pomůcky, školní uniforma (záleží na vybrané zemi – v Indii jsou uniformy decentní, naopak v Africe jsou velice pestré), slušný oděv a základní zdravotní péče. Školné hradí organizace přímo dané škole, které dítě navštěvuje. Pro větší podporu zaměstnanosti v těchto zemích, se organizace snaží využít matky podporujících dětí, kvůli zakázkám na výrobu školních uniforem.

Děti píší svým dárcům (sponzorům) nejméně dvakrát ročně, přibližně v období Vánoc a pak Velikonoc. Ti nejmenší posílají namalované obrázky a k tomu například nová písmenka z abecedy, které se již naučili. Jednou ročně také obdrží zprávu se školními výsledky, společně s aktuální fotografií dítěte (Adopce na dálku, brožura, 2004).

Nedoporučuje se posílat dětem balíčky nebo peníze na konkrétní věci. Na místní poměry bývají naše dárky z Evropy velice luxusní záležitostí a způsobují často mezi ostatními vrstevníky pocity závidění či lítosti. Místní děti si hrají úplně s jinými hračkami a nosí jiné oblečení než ty české, navíc v Ugandě i Indii jsou balíčky často na poštách otevírány a do rukou dětí vůbec nepříjdou. Když se stane, že balík dorazí do správných rukou, organizace za něj musí v dané zemi zaplatit clo.

Tento projekt dává dětem šance a příležitosti získat nejvyšší možný stupeň vzdělání s ohledem na jejich schopnosti a možnosti uplatnění v dané oblasti. Děti jsou především vedeny k praktickému řemeslu (opravář, švadlena, truhlář, ojedinele práce s počítačem), které by mohly přispět k celkovému rozvoji. Děti, které mají výborné studijní předpoklady, pokračují na vysoké vzdělání a na obory jako jsou zdravotní sestra, učitel, lékař.

Skoro u všech projektů je dětem ve škole zajišťováno jedno jídlo denně, oběd. V Indii se především jedná o zeleninu, rýži a obilné placky. V Africe mají děti nejraději kukuřičnou kaši nebo kaši z banánů.

Po škole odpoledne, začínají dětem každodenní domácí povinnosti a domácí práce. Zajištění vody je základní a nutnou povinností, bez které by nikdo nepřežil. Proto je v Africe zcela běžné vidět děti, jak nosí několik kilometrů na hlavě, těžké džbery s vodou (Adopce na dálku, brožura, 2004)

6.3 Jiná dobrovolná pomoc

Jestli chce člověk přispívat i jinak než finanční podporou na adopci, je zde několik příležitostí, jak dobrovolně pomoci. Existuje celá řada dalších projektů a rozvojových fondů na zvyšování kvalit v rozvojových zemích. Například velice zajímavý a důležitý projekt v Indii, který se zabývá odstraněním dětské práce a je určen pro děti z ulice. Jestliže dárce nemá tolik finančních prostředků, může si zakoupit za pár stovek dětský kalendář z Afriky, trička, kšiltovky.

Dobrovolníkem pro tyto druhy organizací se může stát takřka každý bez rozdílu na věk, pohlaví nebo vzdělání. Dobrovolníci mohou pomoci s překlady, s propagací veřejných akcí, s administrativou, koordinací projektu, sháněním zájemců o projekt (na ulici, ve školách), úpravy webových stránek. Pro aktivní dobrovolníky jsou připraveny i stáže do zemí, ve kterých projekty fungují. Stáž ale není nijak hrazena a zájemce si v tomto případě musí platit skoro vše ze svého (Centrumnarovinu.cz, 2017).

6.4 Organizace, které realizují adopce na dálku

Tab.2: Tabulka zobrazující jednotlivé organizace (nejsou zde zdaleka všechny), které realizují adopci na dálku v různých zemích světa a za různé finanční dary.

Organizace	Země	Typ adopce	Roční dar
Arcidiecézní charita Praha	Indie	dítě/student	4.900,- / 6.000,-
	Uganda	dítě/student	7.000,-
	Zambie	dítě/student	8.000,-
	Bělorusko	dítě	6.900,-
Arcidiecézní charita Olomouc	Haiti	dítě	6.500,-
Centrum Dialog	Guinea	dítě	7.500,-
	Keňa	dítě	7.200,-
Wontanara	Guinea	dítě (1. – 6. třída)	6.000,-
		dítě (7. – 10. třída)	7.500,-
		student	9.000,-
Centrum Narovinu	Keňa	dítě	7.200,-
S.O.S.Děti Kambodži	Kambodža	dítě	6.000,-
Samari	Bangladěš	denní školák	7.200,-
		internátní školák	9.600,-
		sírotek	11.760,-
Nadace Mezinárodní potřeby	Nepál	dítě	9.600,-
	Burkina Faso		
	Uganda		
Nadace ADRA	Bangladěš	dítě	8.000,-

(Zdroj: vlastní, podle internetových stránek jednotlivých organizací)

V tabulce na prvních dvou místech můžeme najít Arcidiecézní charity jednak v Praze, která založila adopci na dálku v ČR a jednak v Olomouci, která vytvořila podobný projekt v roce 2005. Další tři organizace Centrum Dialog, Wontanara a Centrum Narovinu, lze považovat za jakési humanistické hnutí, které bojuje proti diskriminaci a násilí. Poslední čtyři organizace přiřazujeme k nestátním neziskovým organizacím (Neziskovky.cz, 2017).

7 Průzkumné šetření

V předchozích kapitolách, tudíž v celé teoretické části mé bakalářské práce jsem se zabýval celkovým dobrovolnictvím, a to převážně v zahraničí. Dobrovolnictví se především zaměřovalo na méně rozvinuté, ekonomicky nestabilní země, které se rozkládají v jiných klimatických podmínkách naší planety, než je ČR. Kapitoly byly také směřovány k dětem a k jejich finanční podpoře na lepší život a vzdělání.

V průzkumném šetření se pokusím zjistit postoje a názory studentů a absolventů Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci na zahraniční dobrovolnictví. Tato kapitola bude obsahovat průzkum, který bude vycházet z otázek souvisejících s teoretickou částí bakalářské práce.

7.1 Cíle průzkumu

Prostřednictvím anketního šetření pro průzkum byly stanoveny následující cíle:

1. Zjistit, zda se respondenti stali někdy dobrovolníky v ČR.
2. Zjistit, zda se respondenti někdy stali dobrovolníky v zahraničí.
3. Určit počet zájemců o zahraniční dobrovolnictví.
4. Zjistit, kolik respondentů zná nějaké české organizace, které se zapojují k dobrovolnictví.
5. Vytyčit, kolik respondentů přispívá libovolnou částkou na jakékoliv příspěvkové organizace.
6. Stanovit, který světadíl podle respondentů potřebuje nejvíce dobrovolné pomoci.
7. Zjistit, jak respondenti reagují na pojem adopce na dálku.

7.2 Průzkumné otázky

Pro výzkum jsem se stanovil tyto průzkumné otázky:

1. Stali se respondenti někdy dobrovolníky?
2. Mají vůbec zájem respondenti o dobrovolnictví?
3. Znají respondenti nějaké organizace, které mají dobrovolnictví v programu?
4. Přispívají respondenti různým organizacím na dobrovolnictví?
5. Který světadíl podle respondentů potřebuje nejvíce dobrovolné pomoci?
6. Jak respondenti reagují na pojem Adopce na dálku?

7.3 Průzkumné předpoklady

Průzkumný předpoklad můžeme chápat jako souhrn či střed, který si zle odvodit od vlastní názorů, zkušeností a vědomostí. Jakmile dojde k vyhodnocení dotazníkové metody, je možné průzkumné předpoklady zpochybnit (Chráška, 2007, s. 17).

1. Předpokládám, že dotazník vyplnilo více žen než mužů, vzhledem k ženské většině studentek na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.
2. Předpokládám, že naprostá většina respondentů bude ve věku 18 – 26 let.
3. Předpokládám, že většina respondentů se stala alespoň jednou dobrovolníkem v ČR.
4. Předpokládám, že se většina respondentů nikdy nestala dobrovolníky v zahraničí a nemají o tuto aktivitu nějak velký zájem.
5. Předpokládám, že většina respondentů bude znát alespoň jednu organizaci pro dobrovolníky.
6. Předpokládám, že všichni respondenti alespoň jednou dobrovolně příležitostně přispěli na jakoukoliv sbírku.
7. Předpokládám, že většina respondentů zvolí jako nejvíc potřebný světadíl na dobrovolníky Afriku.
8. Předpokládám, že o adopci na dálku velký zájem u respondentů nebude.

7.4 Průzkumná metoda

Na realizaci praktické části této práce byla zvolena **kvantitativní metoda dotazování**. „Kvantitativní přístup, stručně vzato, předpokládá, že fenomény sociálního světa (různé aspekty, objekty, procesy atd.), které činí předmětem zkoumání, jsou svým způsobem měřitelné, či minimálně nějak tříditelné, uspořádané. Informace o nich, získávané v jisté kvantifikovatelné a co nejvíce formálně porovnatelné podobě“ (Reichel, 2009, s. 40). Při takovéto metodě řešíme takzvanou dedukci, která pro nás znamená, že nejprve formulujeme vztahy mezi jevy a poté sbíráme data, popřípadě ověřujeme hypotézy. Postup musí být předem naplánovaným projektem a měl by zkoumat několik aspektů u více objektů. Výhodou zvolené metody je rychlost sběru a analýzy dat. Díky metodě jdou informace z dotazování kvantifikovat, analyzovat a také lze ověřit jejich prvotní cíle výzkumu. Jedinou nevýhodou může být u závěru, ve kterém data bývají občas příliš abstraktní pro konkrétnější podmínky (Reichel, 2009, s. 41).

Formulace otázek v dotazníku vede respondenty k uzavřeným ale i otevřeným odpovědím. „**Dotazník** je výzkumný, vývojový a vyhodnocovací nástroj na hromadné a poměrně rychlé zjišťování informací o znalostech, názorech a postojích oslovených osob k aktuální nebo potencionální skutečnosti prostřednictvím písemného dotazování“ (Švec a kol., 2009, s. 125). Celkově se jedná o 10 uzavřených položek a 2 položky otevřené. V anonymním dotazníku mohli respondenti odpovídat ano/ne, ale také spíše ano, nevím spíše ne. V některých případech otázek se tedy jedná o Likertovu škálu, která se užívá při míře souhlasu a nesouhlasu respondenta. Škálování neboli vytváření škál, můžeme považovat za poměrně jednoduchou metodu výzkumu, na které se od respondenta požaduje jeden ze stupňů souhlasu – nesouhlasu, nebo kladného či zamítavého postojového tvrzení (Švec a kol., 2009, s. 134). Likertova škála byla vyvinuta v roce 1932 a předkládá jednu z nejspolehlivějších technik měření jakýchkoliv názorů, pocitů a postojů (Hayes, překlad: Štěpaníková, 2003).

7.5 Průzkumný vzorek

Předmětem výzkumu mohou být různé jevy (osoby, věci apod.). Mezi nejčastější jevy však patří osoby neboli subjekty výzkumu. Nejlepší způsob, jak určit výběr subjektů, je náhodný výběr. V této práci byl však zvolen typ záměrného výběru (Švec a kol., 2009, s. 74).

Průzkumným vzorkem v této práci se stali prezenční i kombinovaní studenti a absolventi Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Dotazník jsem sdílel na sociální síti facebook.com do soukromé skupiny **Studenti Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci**.

Dotazník probíhal na začátku měsíce března 2018 a díky dostupné a rychlé sociální síti dotazník vyplnilo celkem **100 respondentů**.

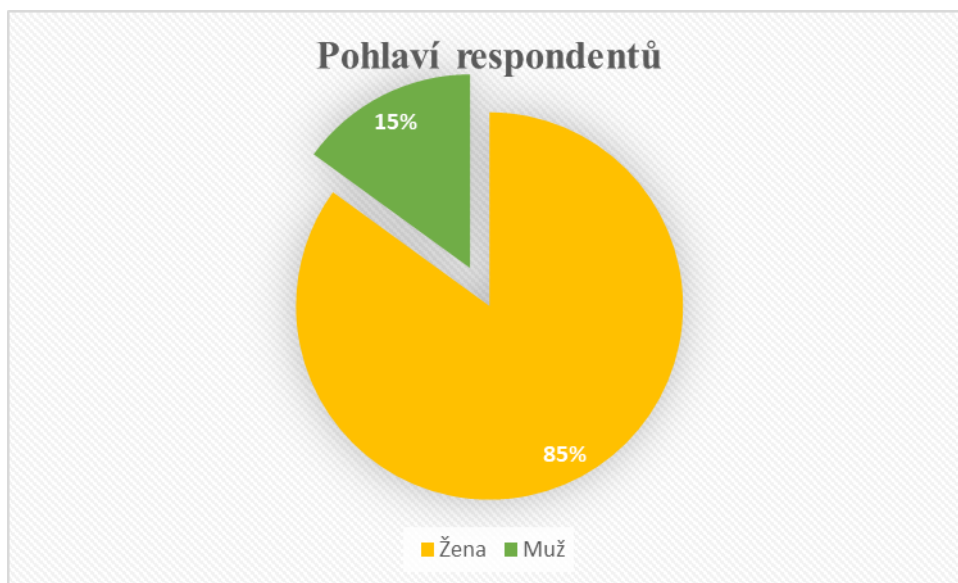
8 Výsledky a analýza průzkumu

Získané výsledky a data budou uvedena v následujících grafech. Analýza dotazníku je zde postavena tak, aby byla v souladu s hlavními cíli průzkumu. Průzkum bude vyjádřen tzv. deskriptivní analýzou, jinak řečeno popisnou statistikou četností a grafů.

Položka č. 1: Pohlaví

Položka 1	Četnost	%
Žena	85	85
Muž	15	15
Celkem	100	100

Graf 1:

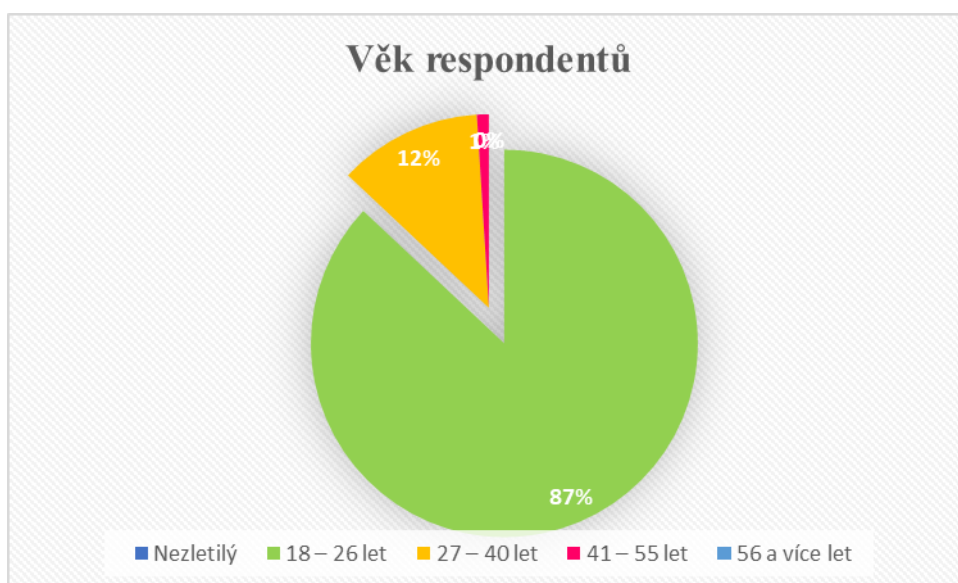

Z grafu č. 1 můžeme vyčíst, že dotazník vyplnilo více žen než mužů. Z celkového počtu respondentů dotazník vyplnilo **85 % žen** (tedy 85 studentek a absolventek UPOL) a pouze **15 % mužů** (tedy 15 studentů a absolventů UPOL).

Položka č. 2: Věk respondentů

Položka 2	Četnost	%
Nezletilý	0	0
18 – 26 let	87	87
27 – 40 let	12	12
41 – 55 let	1	1
56 a více let	0	0
Celkem	100	100

Graf 2:

2. *průzkumný předpoklad* je v souladu s tvrzením, které říká, že dotazník vyplní naprostá většina respondentů ve věku 18 – 26 let. Ze 100 dotazníků vyplnilo 87 (tedy **87 %**) respondentů právě ve věku 18 – 26 let. Dalších **12 %** (tedy 12 respondentů) vyplnilo dotazník ve věku 27 – 40 let. U těchto respondentů můžeme předpokládat, že se jedná o absolventy UPOL nebo také o studenty kombinovaného studia. Zbylé **1 %** (tedy 1 respondent) vyplnil dotazník ve věku 41 – 55 let.

Položka č. 3: Stal/a jste se někdy dobrovolníkem v ČR?

Položka 3	Četnost	%
Ano	53	53
Ne	47	47
Celkem	100	100

Graf 3:

Dle grafu 3 můžeme zpozorovat, že 3. průzkumný předpoklad není v souladu, díky jeho tvrzení, že většina respondentů se někdy stala dobrovolníkem v ČR. Respondentů, kteří se stali někdy dobrovolníky na našem území je jen 53 % a zbylých 47 % jsou respondenti, kteří o tuto činnost neměli nikdy zájem.

Položka č. 4: Stal/a jste se někdy dobrovolníkem v zahraničí?

Položka 4	Četnost	%
Ano	9	9
Ne	91	91
Celkem	100	100

Graf 4:

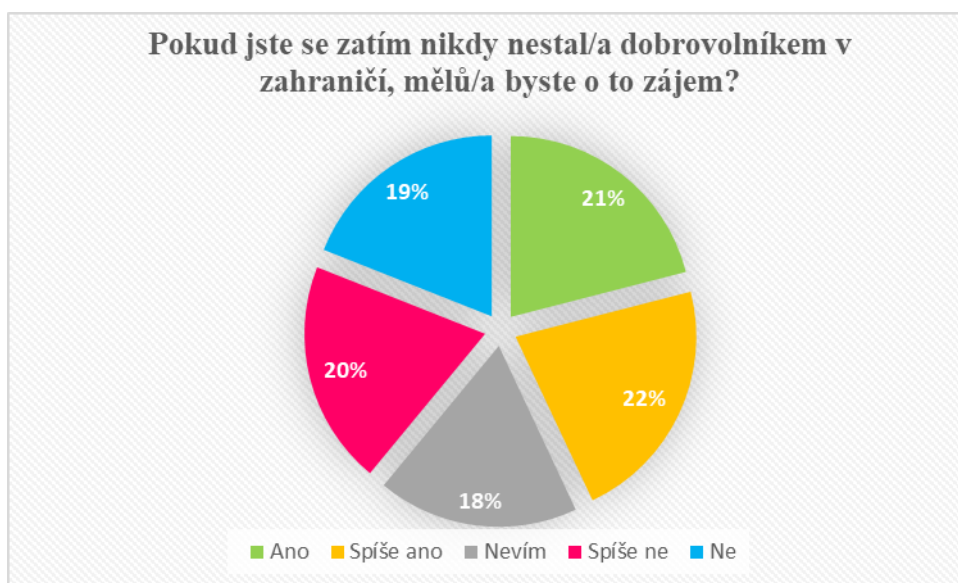

V grafu 4 můžeme jasně vyčíst, že pouze **9 %** (tudíž 9 respondentů) se někdy v minulosti stalo dobrovolníkem v jiné zahraniční zemi. Zbýlých **91 %** (tudíž 91 respondentů) se nikdy dobrovolníkem v zahraničí nestalo.

Položka č. 5: Pokud jste se zatím nikdy nestal/a dobrovolníkem v zahraničí, měl/a byste o to zájem?

Položka 5	Četnost	%
Ano	21	21
Spíše ano	22	22
Nevím	18	18
Spíše ne	20	20
Ne	19	19
Celkem	100	100

Graf 5:

Z grafu 5 zjišťujeme, že všechny nabídky odpovědí jsou poměrně vyrovnané. Na položce č. 5 lze tedy říci, že odpovědi respondentů se velice liší a každý má o položku jiný zájem. Odpověď **ano** dalo **21 %** a odpověď **spíše ano** **22 %** (tudíž dohromady 43 % – 43 respondentů) má zájem stát se někdy dobrovolníkem v zahraničí. Naopak odpověď **ne** zaznačilo **19 %** a odpověď **spíše ne** **20 %** (dohromady tedy 39 % - 39 respondentů) nemá zájem o tento typ činnosti. Zbylých **18 %** respondentů odpovědělo **nevím**.

Položka č. 6: Znáte nějaké organizace, které mají v programu české dobrovolníky v zahraničí?

Položka 6	Četnost	%
Ano	44	44
Ne	32	32
Nevím	24	24
Celkem	100	100

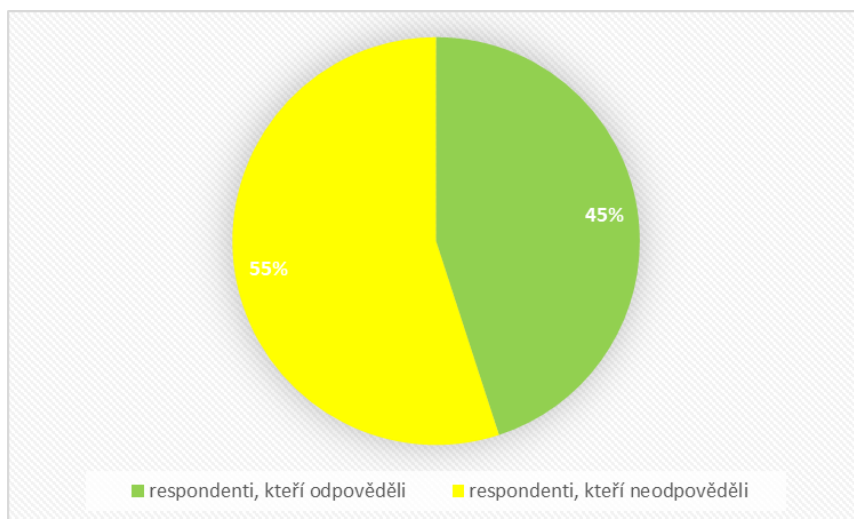
Graf 6:

Na základě informací z grafu 6 můžeme konstatovat, že více jak polovina respondentů nezná žádnou organizaci pro dobrovolníky a z toho vyplívá, že 5. průzkumný předpoklad není v souladu se svým tvrzením. Pouze **44 %** respondentů zná alespoň jednu organizaci pro dobrovolníky. Zbýlých **32 %** respondentů nevědělo ani jednu organizaci a **24 %** respondentů buď nevědělo nebo si nemohli vzpomenout, a proto jejich odpověď byla nevíím.

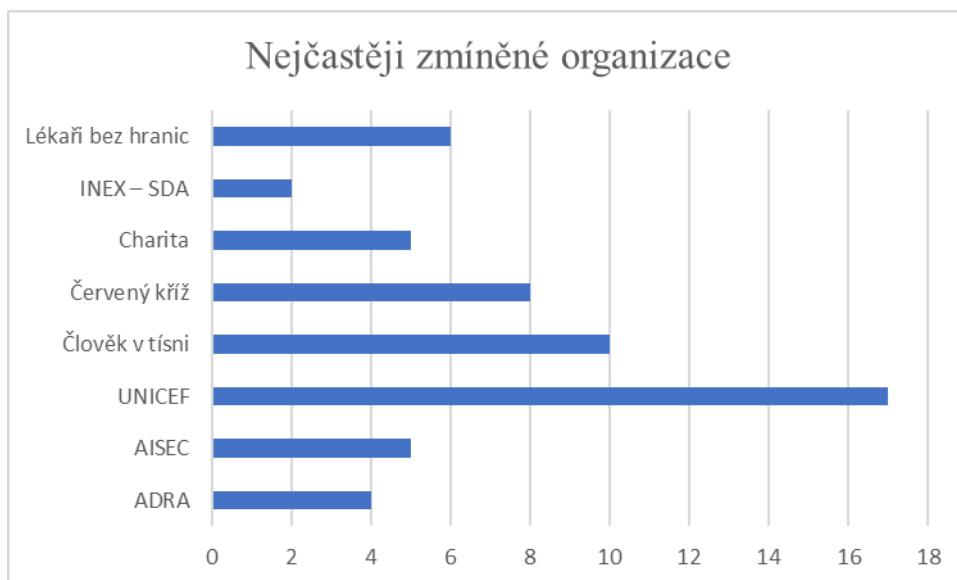
Položka č. 7: Pokud jste odpověděl/a ano mohl/a byste uvést o jakou organizaci se jedná?

Graf 7:

Na položku č. 7 odpovědělo **45 respondentů**, přičemž každý respondent mohl uvést **1 či více odpovědí** (organizací). **55 respondentů** vůbec neodpovědělo, neboť na položku č. 6 odpovědělo ne, popřípadě nevím.

Graf 7a:

Z grafu 7a můžeme vyčíst, že mezi nejčastěji uvedené organizace respondentů se řadí **UNICEF, Člověk v tísni, Červený kříž, Charita, Lékaři bez hranic, atd.** Další organizace, které zmiňovali jednotliví respondenti jsou: AFS, Bez mámy, Student Agency, Mladiinfo, Maltéžská pomoc, OXFAM, YMCA, SADBA a také Armáda spásy.

Položka č. 8: Potěšilo by Vás, kdybyste měl/a možnost osobně se podílet na stavbě základní školy v chudé zemi pro děti?

Položka 8	Četnost	%
Ano	24	24
Spíše ano	39	39
Nevím	15	15
Spíše ne	11	11
Ne	11	11
Celkem	100	100

Graf 8:

Z grafu 8 lze vyčíst, že nadpoloviční většinu respondentů by potěšilo se osobně podílet na stavbě základní školy v chudé zemi pro děti. Přesněji se tedy jedná o respondenty, kteří odpověděli **ano** – **24 %** a respondenty, kteří odpověděli **spíše ano** – **39 %** (dohromady 63 % 63 respondentů). Respondentů, kteří odpověděli **nevím** je **15 %**. Respondentů, kteří na tuto položku měli jiný názor bylo **11 %** jejich odpověď byla **ne** a **11 % spíše ne** (dohromady 22 % – 22 respondentů).

Položka č. 9: Mezi nejznámější světové organizace pomáhající i těm nejmenším dětem patří např. UNICEF nebo Člověk v tísni. Přispěl/a jste někdy na tyto nebo jiné podobné světové organizace nějakou finanční částkou?

Položka 9	Četnost	%
Ano	45	45
Ne	50	50
Nevím	5	5
Celkem	100	100

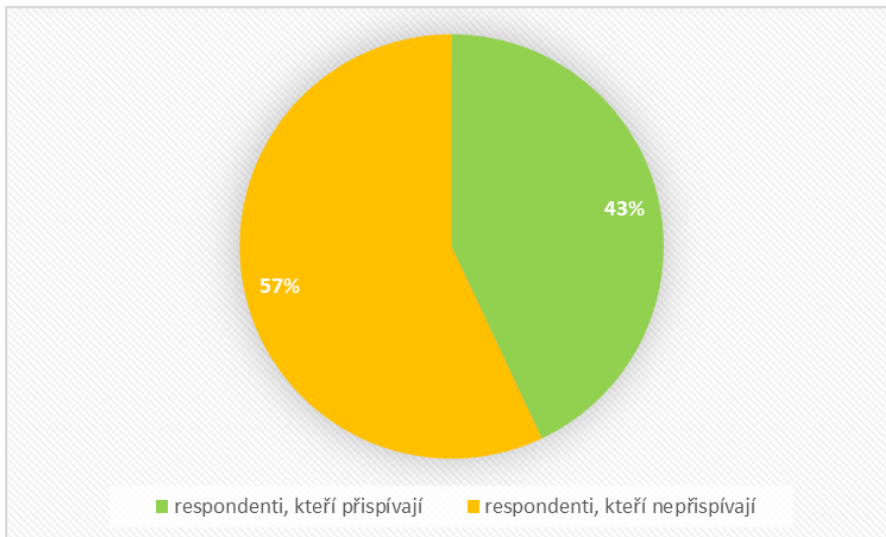
Graf 9:

Z grafu 9 můžeme vyčíst, že respondentů, kteří přispěli nebo stále přispívají jakoukoliv finanční částkou na různé pomáhající malým dětem organizace je **45 %**. Respondentů, kteří zatím nikdy žádnou částkou na nic nepřispěli je **50 %**. Zbýlých **5 %** respondentů neví, zdali někdy přispěli. Podle průzkumného předpokladu odpověď ano měla mít 100 %. Z těchto faktů vyplývá, že *6. průzkumný předpoklad* se nám jeví jako ne zcela *pravdivý*.

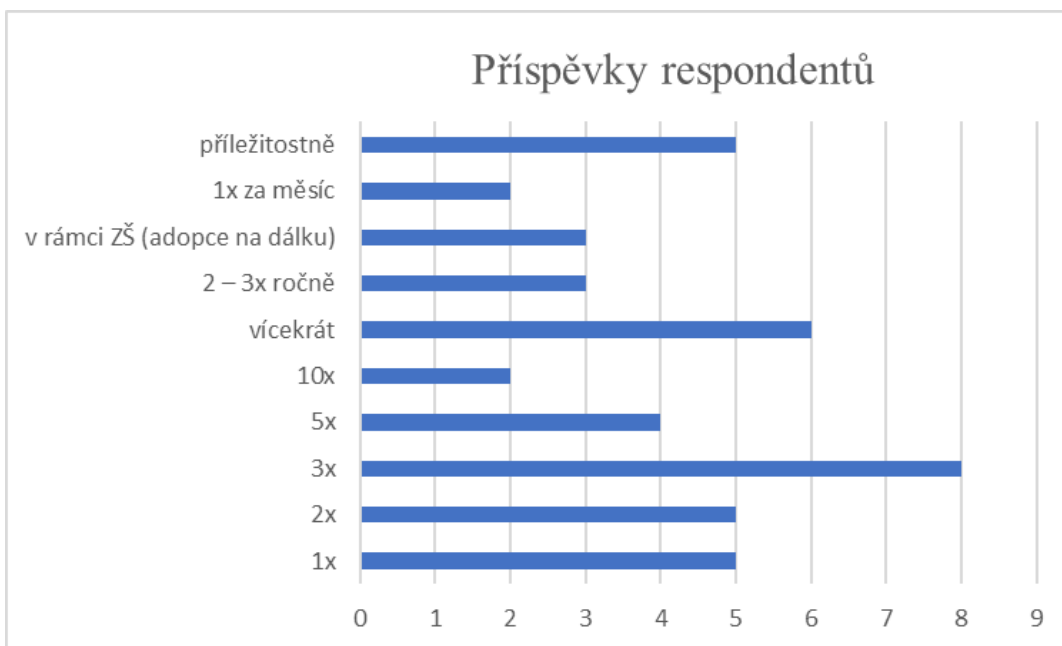
Položka č. 10: Pokud ano, mohl/a byste uvést kolikrát, popřípadě jak často?

Graf 10:

Na položku č. 10 odpovědělo **43 respondentů**, jsou to tedy ti respondenti, kteří na příspěvkové organizace **přispívají** jakoukoliv finanční částkou. 57 respondentů naopak nikdy nepřispělo.

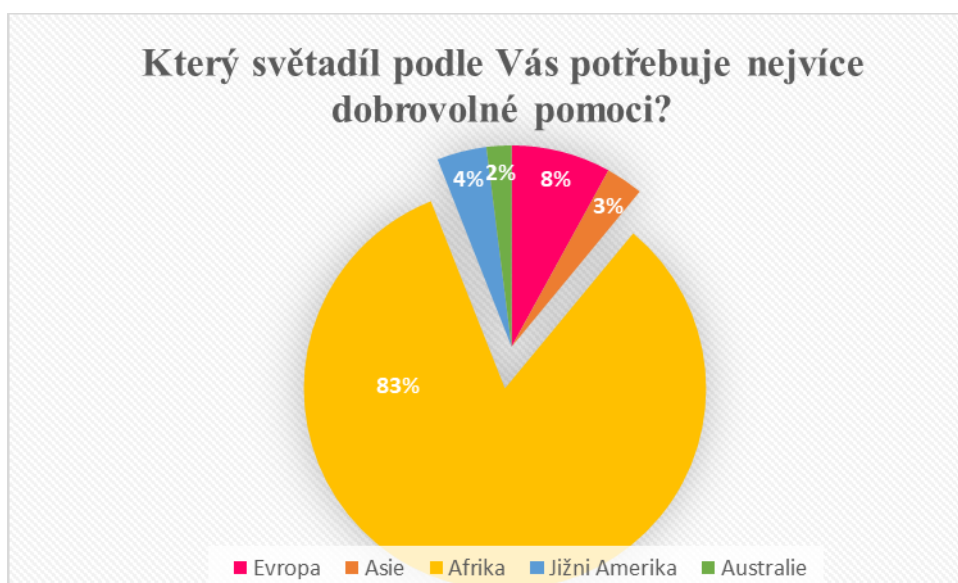
Graf 10a:

Položka č. 11: Který světadíl podle Vás potřebuje nejvíce dobrovolné pomoci?

Položka 11	Četnost	%
Evropa	8	8
Asie	3	3
Afrika	83	83
Severní Amerika	0	0
Jižní Amerika	4	4
Australie	2	2
Celkem	100	100

Graf 11:

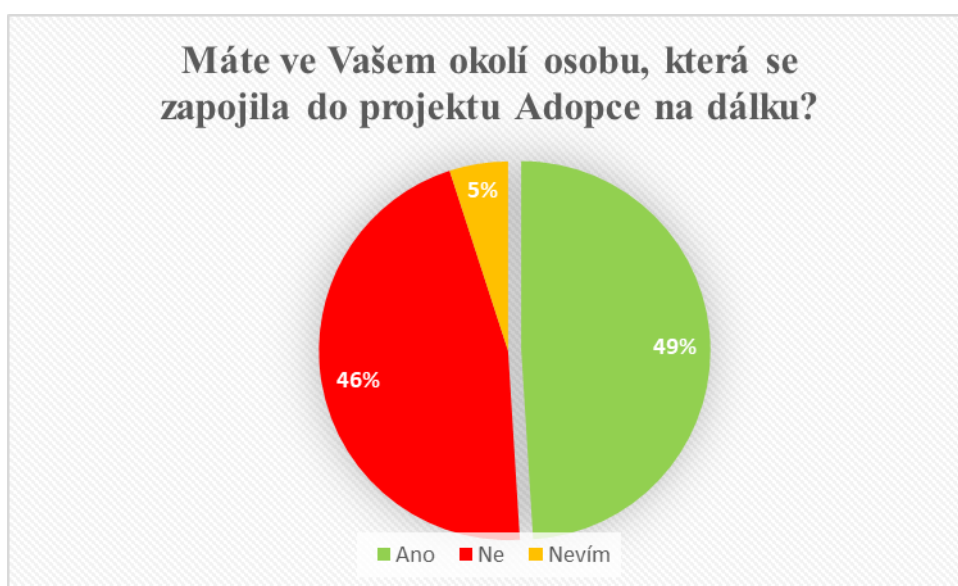

Dle grafu 11 vidíme, že většina respondentů **83 %** zvolila na otázku: Který světadíl podle Vás potřebuje nejvíce dobrovolné pomoci, odpověď **Afrika**. Zbýlých **17 %** respondentů odpovědělo jinak než většina a jejich odpovědi se rozdělili na **8 % Evropa**, **4 % Jižní Amerika**, **3 % Asie**, **2 % Australie**. Odpověď, kterou nikdo nezvážil a nezvolil, je **Severní Amerika 0 %**.

Položka č. 12: Máte ve Vašem okolí osobu, která se zapojila do projektu Adopce na dálku?

Položka 12	Četnost	%
Ano	49	49
Ne	46	46
Nevím	5	5
Celkem	100	100

Graf 12:

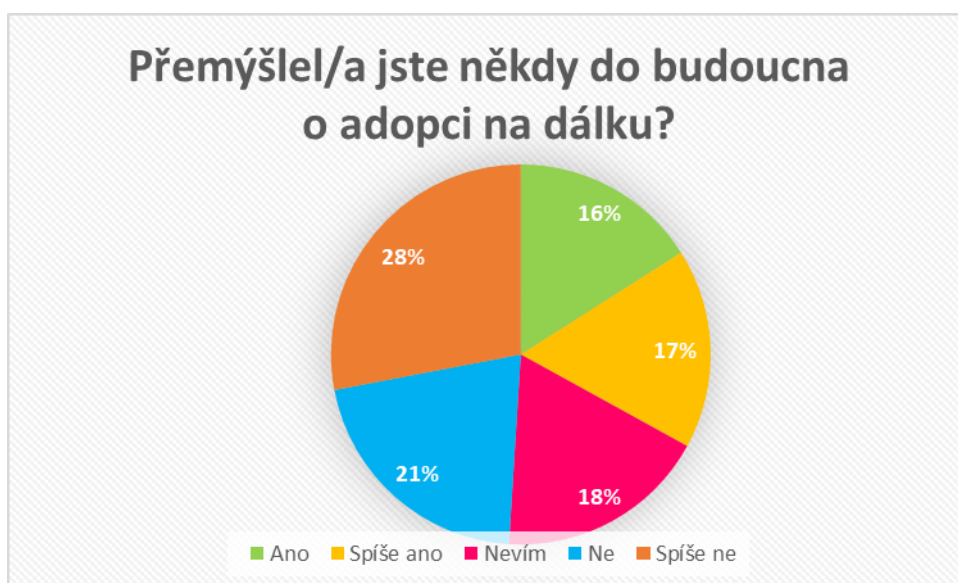

Díky položce č. 12 se nám graf rozdělil takřka napůl. **49 %** respondentů odpovědělo na otázku zdali má ve svém okolí respondent osobu, která se zapojila do projektu Adopce na dálku, odpovědělo **ano**. Dalších **46 %** respondentů odpovědělo **ne** a zbylých **5 %** tuto otázku **nevědělo**.

Položka č. 13: Přemýšlel/a jste někdy do budoucna o adopci na dálku?

Položka 13	Četnost	%
Ano	16	16
Spíše ano	17	17
Nevím	18	18
Ne	21	21
Spíše ne	28	28
Celkem	100	100

Graf 13:

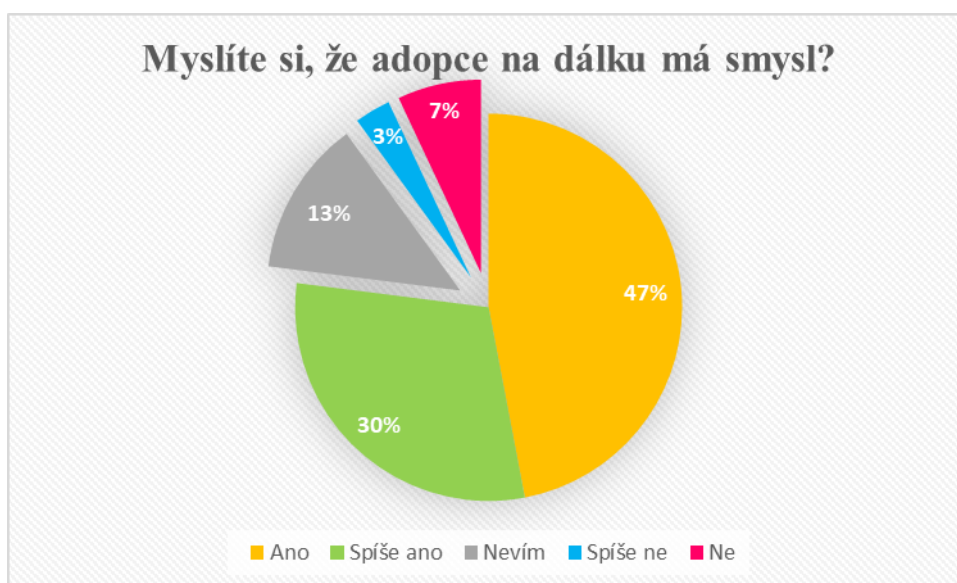

V grafu 13 můžeme vyčíst, že respondenti se rozdělili do pěti různorodých skupin. Na otázku zda někdy respondenti uvažovali o adopci na dálku, odpověděli následovně – **16 %** kliklo na tlačítko **ano** a **17 %** na tlačítko **spíše ano** (tudíž **33 %** – 33 respondentů již přemýšlelo o adopci na dálku). Dalších **21 %** dalo odpověď **ne** a **28 %** odpověď **spíše ne**. Zbýlých **18 %** respondentů **nevědělo**. Z výsledků můžeme vyčíst, že *8. průzkumný předpoklad* je v souladu. Díky tvrzení, že o adopci na dálku nebude příliš velký zájem.

Položka č. 14: Myslíte si, že adopce na dálku má smysl?

Položka 14	Četnost	%
Ano	47	47
Spíše ano	30	30
Nevím	13	13
Spíše ne	3	3
Ne	7	7
Celkem	100	100

Graf 14:

Graf 14 nám říká, že **77 %** respondentů si myslí, že adopce na dálku **má smysl** (**47 % ano, 30 % spíše ano**). Zbylá menšina respondentů **10 %** má opačný názor (**7 % ne, 3 % spíše ne**). Zbýlých **13 %** svoji odpověď zaznamenalo jako **nevím**.

8.1 Závěrečná diskuze a zhodnocení výsledků

V závěrečné diskuzi zhodnotím výsledky dotazníkového průzkumu, porovnáám tedy i dosažené cíle s cíli stanovenými.

Díky výsledkům výzkumného šetření jsme dospěli k těmto závěrům:

1. Zjistili jsme, že ze 100 respondentů se dobrovolníkem stalo více jak polovina (přesněji 53 respondentů). Můžeme tedy říci, že každý druhý respondent se již stal dobrovolníkem v ČR. Podle mého názoru je tento výsledek více než dobrý.
2. V druhém a třetím dosaženém výsledku jsme zjistili, že pouhých 9/100 respondentů se stalo někdy dobrovolníkem v zahraničí. Jelikož se jedná o studenty pedagogické fakulty, je podle mého názoru z této stovky respondentů číslo velmi nízké. Myslím, že největší zábranou a stále trvajícím problémem pro mladé studenty, kteří by chtěli odcestovat a možná i stát se dobrovolníkem je právě nízká úroveň a znalost cizích jazyků. Můžeme ale říci, že zájem o tyto akce stále více stoupá a dostává se lidem co nejvíce do podvědomí.
3. Zjištění, kolik respondentů zná nějaké organizace, které se zapojují k dobrovolnictví můžeme říci, že se respondenti rozdělili na dvě poloviny. Jedna polovina nevěděla, a tedy nenapsala žádnou organizaci s tímto druhem činnosti, a naopak druhá polovina napsala jednu i více organizací, které nebyli tolik známé a pro ostatní mohou být přínosem a novým zdrojem inspirací.
4. Překvapivým výsledkem podle mého názoru se stalo zjištění, že respondenti ne příliš přispívají na jakékoliv dobrovolné sbírky či organizace. Pouze necelá polovina přispívá jakoukoliv finanční částkou. Je velice možné, že většina studentů nemá peníze na takové dobrovolné dary a až si za pár let začnou vydělávat své vlastní peníze, může se ledacos změnit.
5. V položce č. 11 očekávaně zvolila většina respondentů světadíl Afriku jako nejvíce potřebný světadíl s dobrovolníky. Myslím si, že o téhle položce by se dalo hodně diskutovat například s dobrovolníky, kteří navštívili jiné kontinenty a mohou mít nad touto otázkou jiný pohled na věc.
6. Velmi pozitivní přístup měli respondenti u položek 12. – 14., které byly zaměřeny na téma adopce na dálku. Polovina respondentů má ve svém okolí člověka, který již podstoupil tímto druhem adopce. Respondenti si dále myslí, že adopce na dálku má smysl a dokonce 1/3 respondentů již nad tímto projektem již uvažovala.

Závěr

V celé práci bylo slovo *dobrovolnictví* použito mnohokrát a z mého pohledu je to velice dobře. Podle mého názoru by si totiž právě toto slovo měl vštípit každý jedinec do každodenní řeči či konverzace a zapřemýšlet nad ním. I když člověk má plnou hlavu svých vlastních starostí, práce, dětí a dalších mnohých podstatných faktorů v životě, je důležité, aby si našel čas i na tuto činnost. Dobrovolnictví může každý brát úplně z jiného pohledu a pro každého to ve výsledku může mít i jiný význam. Mě osobně dobrovolnictví přináší mnohé. Obával jsem se, že na téma nenajdu příliš dostupných zdrojů, ale zjistil jsem, že opak se stal pravdou. Velice mě překvapila kvanta zdrojů na internetu a tedy i díky právě těmto zdrojům jsem dosáhl svých stanovených cílů. Věřím, že každý člověk zná pojem dobrovolnictví, ale pochybuji, že všeci chápou, co tato činnost všecko nabízí a kde všude by se jedinci mohli najít a uplatnit.

Jak již bylo v úvodu zmíněno, hlavním cílem této práce bylo zjistit, jak vnímají respondenti dobrovolnictví v zahraničí a do jaké míry by se chtěli podílet na této činnosti a také se jí účastnit. Ze 100 dobrovolných respondentů, kteří vyplnili dotazník na Internetu, se díky výsledkům rozdělili na dvě skupiny. Zjistilo se, že jedna skupina respondentů má velký zájem o dobrovolnictví v zahraničí a chtěla by v budoucnu nějakou podobnou činnost vyzkoušet, dokonce i účastnit se adopce na dálku. O druhé polovině respondentů se dá říci, že o tyto akce, činnosti, organizace a jejich programy nemají vůbec zájem.

Rád bych, aby budoucí čtenáři tuto práci brali v úvahu jako nějaký start či nové podklady pro zahájení jejich činnosti dobrovolnictví a to buď v zahraničí nebo v ČR. I já osobně беру tyto informace jako velice zajímavé a celkové téma mě opravdu nadchlo a nasvítlo úplně nový směr. Především by jsme si měli uvědomit, že veškerá pomoc kterou my jako dobrovolníci vynaložíme, se nám někdy v životě vrátí a to ať už psychicky či materiálně.

Seznam použitých zdrojů

Literatura

BAČOVÁ, Veronika, KLÁPOVÁ, Jana, TOŽIČKA, Tomáš a VILKERHOFEROVÁ, Markéta. *Od nenaplněných plánů k novým cílům. Rozvojové cíle tisíciletí. Česko proti chudobě*. Praha: Educon, 2013. ISBN není uvedeno.

BAUER, Michal. *Vzdělání na dosah: sborník zkušeností a vzpomínek z projektu Adopce na dálku Arcidiecézní charity Praha*. 1. vyd. Praha: Triton, 2008. ISBN 978-80-7387-102-4.

DRAŽAN, Jan a Jan PERGLER. *Člověk 25: čtvrtstoletí Člověka v tísní*. Praha: Zeď, 2017. ISBN 978-80-906593-2-2.

FRIČ, P. *Dárcovství a dobrovolnictví v České republice*. 1. vyd. Praha: NROS a AGNES, 1999. 90 s. ISBN: není uvedeno.

Globální problémy a rozvojová spolupráce: témata, o které se lidé zajímají: manuál. 2. vyd. Člověk v tísní, o.p.s. 2008, ISBN 978-80-86961-55-2.

GOMBA, Pavla. *UNICEF: 70 let pro každé dítě. Přehled roku 2016*. Praha, 2016. ISBN není uvedeno.

HAYES, Nicky. *Základy sociální psychologie*. Vyd. 7. Přeložil Irena ŠTĚPANÍKOVÁ. Praha: Portál, 2013, 166 s. ISBN 978-80-262-0534-0.

HORKÝ, Ondřej. *Česko proti chudobě*. Praha: Ekumenická akademie, 2005. ISBN 80-239-6419-4.

CHRÁSKA, Miroslav. *Metody pedagogického výzkumu: základy kvantitativního výzkumu*. 1. vydání. Praha: Grada, 2007, 265 s. Pedagogika. ISBN 978-80-247-1369-4.

MARKOVIĆ, Darko, Dragan ATANSOV a Bob MCDOUGALL. *Naskočte do EDS!: praktická příručka ke zvýšení kvality Evropské dobrovolné služby*. Druhé, přepracované a aktualizované vydání. Praha: Dům zahraniční spolupráce, 2016. ISBN 978-80-88153-30-6.

MATULAYOVÁ T., JURNÍČKOVÁ P., DOLEŽEL J., VALOVÁ R. a kol. *Motivace k dobrovolnictví*. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2016. ISBN 978-80-244-5110-7.

Médecins sans frontières: Lékaři bez hranic. 3. vydání. Praha: pro Lékaře bez hranic v ČR vydal Map Design, 2017. ISBN 978-80-87930-83-0.

MÜLLEROVÁ, M. *Dobrovolníci pro kulturu: dobrovolnická činnost v kulturních organizacích*. 1. vyd. Praha: Česká kancelář programu Culture nákladem Institutu umění – Divadelního ústavu, 2011. ISBN 978-80-7008-268-3.

PÁNEK, Jiří a RIGEL, Michal. *Kde a jak Česká republika pomáhá, Etiopie*. Katedra rozvojových studií, Přírodovědecká fakulta Univerzity Palackého v Olomouci, Olomouc, 2013. ISBN není uvedeno.

PÁNEK, Jiří a RIGEL, Michal. *Kde a jak Česká republika pomáhá, Kambodža*. Katedra rozvojových studií, Přírodovědecká fakulta Univerzity Palackého v Olomouci, Olomouc, 2013. ISBN není uvedeno.

Projekt Adopce na dálku. Brožura. Arcidiecézní charita Praha, Caritas, 2004. ISBN není uvedeno

REICHEL, Jiří. *Kapitoly metodologie sociálních výzkumů*. 1. vydání. Praha: Grada Publishing, 2009, 184 s. Sociologie. ISBN 978-80-247-3006-6.

Svět, který chceme: budoucnost pro všechny: cíle udržitelného rozvoje: průvodce pro děti. Informační centrum OSN v Praze ve spolupráci s: Národní sítí Global Compact Česká republika, Centrum pro otázky životního prostředí Univerzity Karlovy, Člověk v tísni, o.p.s., 2015. ISBN 978-80-86348-36-0.

ŠVEC, Štefan. *Metodologie věd o výchově: kvantitativně-scientické a kvalitativně-humanitní přístupy v edukačním výzkumu*. České rozš. vyd. Brno: Paido, 2009. ISBN 978-80-7315-192-8.

TOŠNER, J. a kol. *Průvodce dobrovolnictvím pro neziskové organizace*. Praha: HESTIA, 2003. 30 s. ISBN není uvedeno.

TOŽIČKA, Tomáš, ed. *Česko proti chudobě: informace, fakta a čísla z rozvojového světa*. Praha: Educon, c2007. ISBN 978-80-254-5566-1.

WATES, Oliver. *Příručka rozvojového novináře*. Praha: Člověk v tísni, o.p.s. 2010. ISBN 978-80-86961-82-8.

Elektronické zdroje

Adoptujsi.cz [online]. Ostrava 2005 [cit. 2017-12-27].

Dostupné z: <<http://adoptujsi.cz/>>.

Aiesec.cz [online]. Praha 2016 [cit. 2018-01-28].

Dostupné z: <<http://aiesec.cz/studenti/>>.

Centrumdialog.cz [online]. Praha 1998 [cit. 2017-12-30].

Dostupné z: <<http://www.centrumdialog.cz/>>.

Clovekvtisni.cz [online]. Praha 2017 [cit. 2017-11-19].

Dostupné z: <<https://www.clovekvtisni.cz/co-delame/humanitarni-a-rozvojova-pomoc/etiopie>>.

7Clovekvtisni.cz [online]. Praha 2017 [cit. 2017-11-27].

Dostupné z: <<https://www.clovekvtisni.cz/co-delame/humanitarni-a-rozvojova-pomoc/kambodza>>.

Clovekvtisni.cz [online]. Praha [cit. 2017-11-29].

Dostupné z: <<https://www.clovekvtisni.cz/co-delame/humanitarni-a-rozvojova-pomoc/irak>>.

Clovekvtisni.cz [online]. Praha [cit. 2017-11-29].

Dostupné z: <<https://www.clovekvtisni.cz/co-delame/humanitarni-a-rozvojova-pomoc/filipiny>>.

Clovekvtisni.cz [online]. Praha [cit. 2017-11-18].

Dostupné z: <<https://www.clovekvtisni.cz/co-delame/humanitarni-a-rozvojova-pomoc/angola>>.

Dobrovolnik.cz [online]. Praha 2011 [cit. 2017-10-17].

Dostupné z: <<https://www.dobrovolnik.cz/o-dobrovolnictvi>>.

Hedvabnastezka.cz [online]. Praha, 2009 [cit. 2017-12-12].

Dostupné z: <www.hedvabnastezka.cz/rady/africke-spolky/>.

Inexsda.cz [online]. Praha [cit. 2018-01-25].

Dostupné z: <<https://www.inexsda.cz/cs/jak-se-pridat>>.

Jhpskola.cz [online]. Říčany [cit. 2017-12-01].

Dostupné z: <<http://www.jhpskola.cz/>>.

Lekari-bez-hranic.cz [online]. Praha, 2017 [cit. 2018-01-05].

Dostupné z: <<https://www.lekari-bez-hranic.cz/o-lekarich-bez-hranic>>.

NadaceNeziskovky.cz [online]. Praha, 2015 [cit. 2017-12-31].

Dostupné z: <<http://www.neziskovky.cz/katalog/1/>>.

Nicm.cz [online]. Praha, 2013 [cit. 2018-01-15].

Dostupné z: <<http://www.nicm.cz/oblasti/prace/prace-v-zahranici/pracovni-programy-agentur/dobrov>>.

Sedmicka.tyden.cz [online]. Praha [cit. 2018-03-29].

Dostupné z <https://sedmicka.tyden.cz/rubriky/kraska-se-zlatym-srdcem-jitka-cvancarova-podporuje-maleho-mnicha_380117.html>.

Školavafrice.cz [online]. Praha [cit. 2017-11-24].

Dostupné z: <<https://www.skolavafrice.cz/o-projektu>>.

Školavafrice.cz [online]. Praha [cit. 2017-11-24].

Dostupné z: <<https://www.skolavafrice.cz/skoly>>.

Tamjdem.cz [online]. Praha [cit. 2018-01-30].

Dostupné z: <<http://www.tamjdem.cz/cs/>>.

Unicef.cz [online]. Praha, 2004 [cit. 2018-01-08].

Dostupné z: <<https://www.unicef.cz/co-delame>>.

Unicef.cz [online]. Praha 2017 [cit. 2018-1-20].

Dostupné z: <https://www.unicef.cz/odkazove_zdroje_textove_materialy/unicef-haiti-6---10-october-2016.pdf>.

Všeobecná deklaráce o dobrovolnictví [online]. Praha [cit. 2017-10-15].

Dostupné z: <http://www.dobrovolnik.cz/d_dek.shtml>.

Wortundtat.cz [online]. [cit. 2018-01-20].

Dostupné z: <<http://www.wortundtat.de/en/>>.

Wontanara.cz [online]. Praha 2010 [cit. 2017-12-27].

Dostupné z: <<http://www.wontanara.cz/aktivity/adopce-africkyh-deti-projekt-pomoci-na-dalku>>.

Zemepis.com [online]. Praha, 2012 [cit. 2017-11-18].

Dostupné z: <<http://www.zemepis.com/Etiopie.php>>.

Zemepis.com [online]. Praha, 2012 [cit. 2017-11-18].

Dostupné z: <<http://www.zemepis.com/Kambodza.php>>.

Zenysro.cz [online]. Praha 2016 [cit. 2017-11-05].

Dostupné z: <<http://www.zenysro.cz/blogy/rodina-a-deti/jitka-cvancarova-pomaha-malemu-mnichovi-z-bhutanu-v-unikatnim-projektu-unicef>>.

Seznam příloh

Příloha č. 1: Nejčastější problémy od jednotlivce k rodině

Příloha č. 2: Pomoc lidem při globálních problémech

Příloha č. 3: Zahraniční působení organizace Člověk v tísni. Znázornění kde organizace provádí humanitární pomoc a rozvojovou spolupráci.

Příloha č. 4, 5, 6, 7: Dostavení již 20. sbírkové školy ve vesnici Tumticha, Etiopie v rámci organizace Člověk v tísni o.p.s.

Příloha č. 8, 9, 10, 11: Potravinová pomoc pro děti, UNICEF.

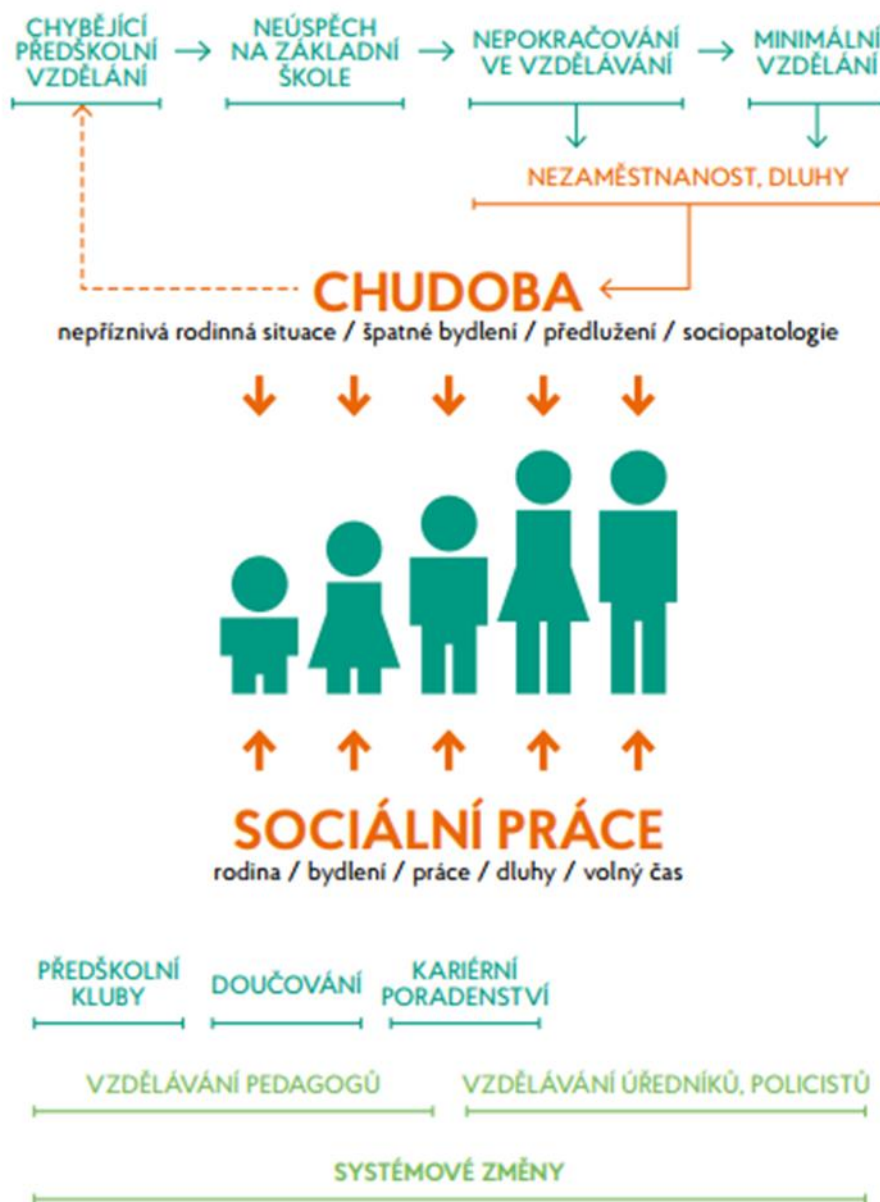
Příloha č. 12, 13: Čeští Lékaři bez hranic.

Příloha č. 14: Pomoc malým bhútánským mnichům od herečky Jitky Čvančarové.

Příloha č. 15: Dotazník.

Příloha č. 1: Nejčastější problémy od jednotlivce k rodině

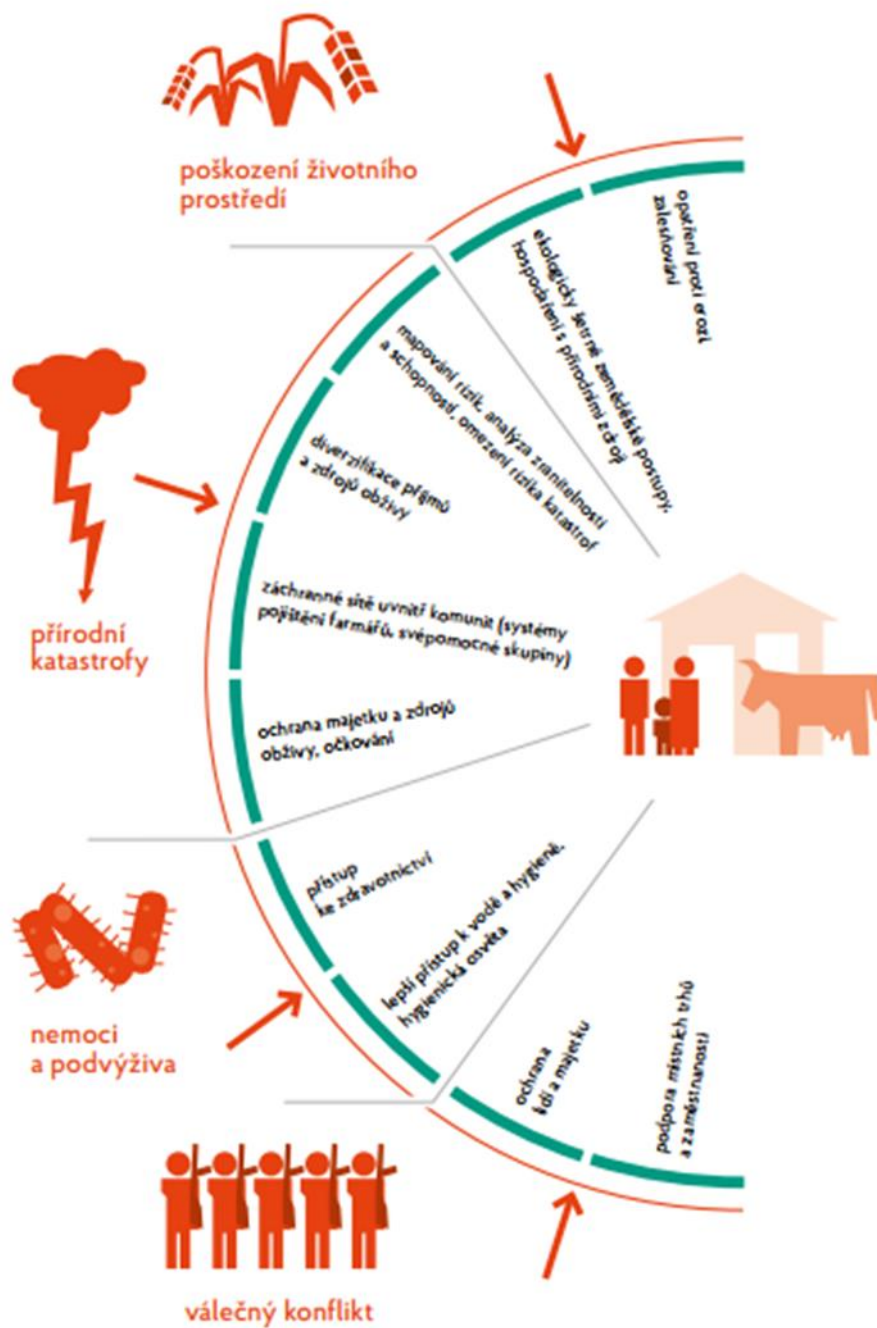
NEJČASTĚJŠÍ PROBLÉMY? VZDĚLÁNÍ, DLUHY, PRÁCE, BYDLENÍ...

(Zdroj: Člověk v tísní 25 let, 2017, s. 4)

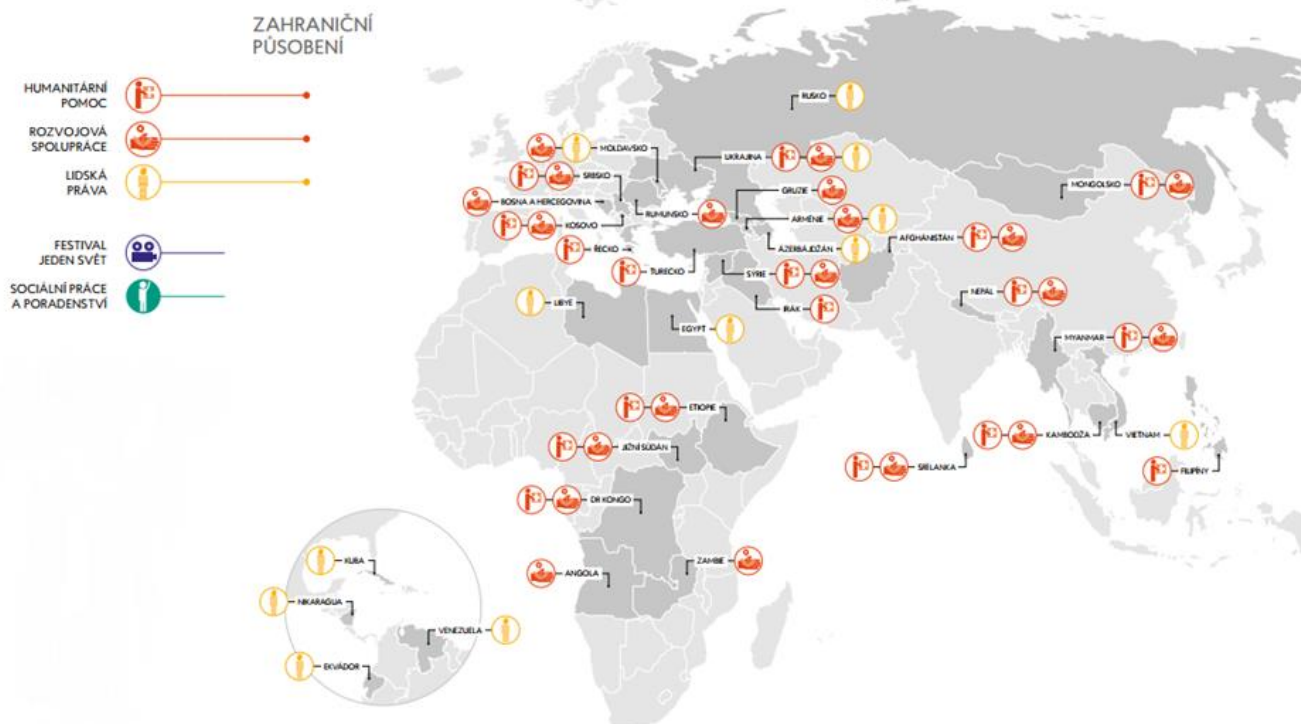
Příloha č. 2: Pomoc lidem při globálních problémech

POMÁHÁME LIDEM BÝT ODOLNĚJŠÍ

(Zdroj: Člověk v tísni 25 let, 2017, s. 14)

Příloha č. 3: Zahraniční působení organizace Člověk v tísni. Znárodnění kde organizace provádí humanitární pomoc a rozvojovou spolupráci.

(Zdroj: Člověk v tísni 25 let, 2017, s. 17)

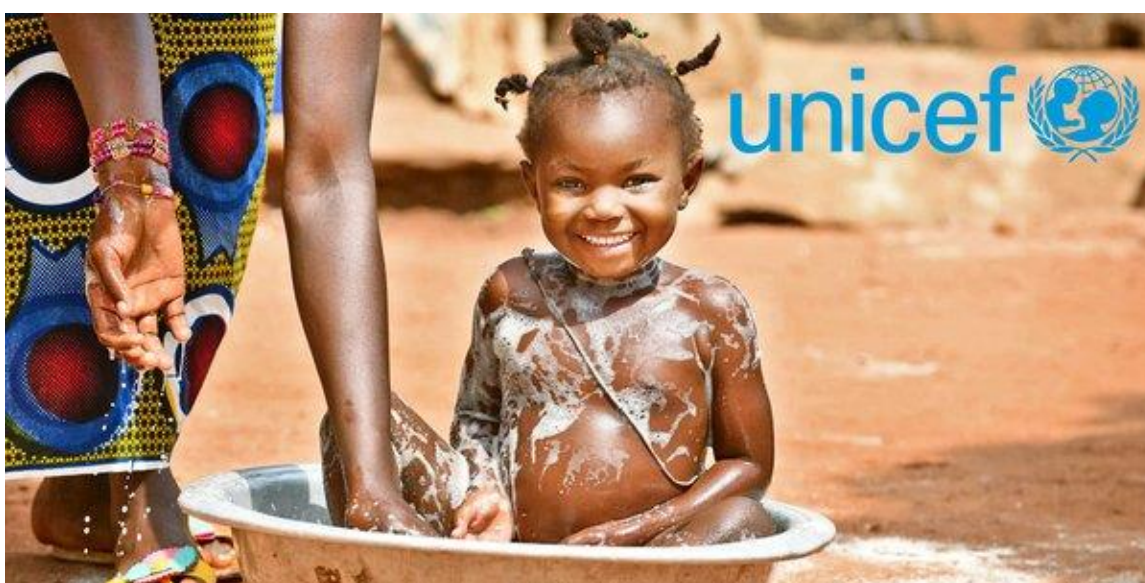
Příloha č. 4, 5, 6, 7: Dostavení již 20. sbírkové školy ve vesnici Tumticha, Etiopie v rámci organizace Člověk v tísni o.p.s.

Zdroj: (<https://www.clovekvtisni.cz/co-delame/humanitarni-a-rozvojova-pomoc/etiopie/dostaveli-jsme-uz-20-sbirkovou-skolu-v-etiopii-dekujeme-4840gp>),[cit. 2018-03-28].

Příloha č. 8, 9, 10, 11: Potravinová pomoc pro děti, UNICEF.

Zdroj: (<https://www.unicef.org/>), [cit. 2018-03-28].

Příloha č. 12, 13: Čeští Lékaři bez hranic.

Zdroj: (<https://www.lekari-bez-hranic.cz>), [cit. 2018-03-28].

Příloha č. 14: Pomoc malým bhútánským mnichům od herečky Jitky Čvančarové.

Zdroj: (https://sedmicka.tyden.cz/rubriky/kraska-se-zlatym-srdcem-jitka-cvancarova-podporuje-maleho-mnicha_380117.html), [cit. 2018-03-29].

Příloha č. 15: Dotazník

Dobrovolnictví jako společenský fenomén

Dobrý den,

chtěl bych Vás moc poprosit o vyplnění mého dotazníku na téma dobrovolnictví jako společenský fenomén zaměřený na rozvojové země a vzdělávání dětí. Dotazník poslouží jako praktická část do mé bakalářské práce. Na každou otázku odpovězte prosím pouze jednou odpovědí. Předem moc děkuji za Vaši spolupráci.

1. Jsem:

- Muž
- Žena

2. Věk:

- Nezletilý
- 18 – 26 let
- 27 – 40 let
- 41 – 55 let
- 56 a více let

3. Stal/a jste se někdy dobrovolníkem v ČR?

- Ano
- Ne

4. Stal/a jste se někdy dobrovolníkem v zahraničí?

- Ano
- Ne

5. Pokud jste se zatím nikdy nestal/a dobrovolníkem v zahraničí, měl/a byste o to zájem?

- Ano
- Spíše ano
- Nevím
- Spíše ne

- Ne

6. Znáte nějaké organizace, které mají v programu české dobrovolníky v zahraničí?

- Ano
- Ne
- Nevím

7. Pokud jste odpověděl/a ano mohl/a byste uvést o jakou organizaci se jedná?

8. Potěšilo by Vás, kdybyste měl/a možnost osobně se podílet na stavbě základní školy v chudé zemi pro děti?

- Ano
- Spíše ano
- Nevím
- Spíše ne
- Ne

9. Mezi nejznámější světové organizace pomáhající i těm nejmenším dětem patří např. UNICEF nebo Člověk v tísni. Přispěl/a jste někdy na tyto nebo jiné podobné světové organizace nějakou finanční částkou?

- Ano
- Ne
- Nevím

10. Pokud ano, mohl/a byste uvést kolikrát, popřípadě jak často?

11. Který světadíl podle Vás potřebuje nejvíce dobrovolné pomoci?

- Evropa
- Asie
- Afrika
- Severní Amerika
- Jižní Amerika
- Austrálie

12. Máte ve Vašem okolí osobu, která se zapojila do projektu Adopce na dálku?

- Ano
- Ne
- Nevím

13. Přemýšlel/a jste někdy do budoucna o adopci na dálku?

- Ano
- Spíše ano
- Nevím
- Spíše ne
- Ne

14. Myslíte si, že adopce na dálku má smysl?

- Ano
- Spíše ano
- Nevím
- Spíše ne
- Ne

Anotace

Jméno a příjmení:	Jan Falout
Katedra nebo ústav:	Ústav pedagogiky a sociálních studií
Vedoucí práce:	PaedDr. Alena Jůvová, Ph.D.
Rok obhajoby:	2018

Název práce:	Dobrovolnictví jako společenský fenomén
Název v angličtině:	Volunteering as a social phenomenon
Anotace práce:	Falout, J., <i>Dobrovolnictví jako společenský fenomén</i> , Olomouc: Pedagogická fakulta Univerzity Palackého, 2018.
Anotace v angličtině:	Falout, J., <i>Volunteering as a social phenomenon</i> , Olomouc: Pedagogická fakulta Univerzita Palackého, 2018.
Klíčová slova:	dobrovolnictví – dobrovolník – dobrovolnictví v zahraničí – dobrovolná činnost – organizace pro dobrovolníky – workcamp – rozvojové země – země třetího světa – UNICEF – Člověk v tísni – Afrika – Charita – stavění škol – vzdělání – kvalita školství – adopce na dálku – dobrovolná pomoc
Klíčová slova v angličtině:	Volunteering – volunteer – volunteering abroad – voluntary activity – organization for volunteers – workcamp – developing countries – third world countries – UNICEF – Člověk v tísni – Africa – Charity – buildings schools – education – quality of education – adoption at a distance – voluntary help

<p>Přílohy vázané v práci:</p>	<p>Příloha č. 1: Nejčastější problémy od jednotlivce k rodině</p> <p>Příloha č. 2: Pomoc lidem při globálních problémech</p> <p>Příloha č. 3: Zahraniční působení organizace Člověk v tísni. Znárodnění kde organizace provádí humanitární pomoc a rozvojovou spolupráci.</p> <p>Příloha č. 4, 5, 6, 7: Dostavení již 20. sbírkové školy ve vesnici Tumticha, Etiopie v rámci organizace Člověk v tísni o.p.s.</p> <p>Příloha č. 8, 9, 10, 11: Potravinová pomoc pro děti, UNICEF.</p> <p>Příloha č. 12, 13: Čeští Lékaři bez hranic.</p> <p>Příloha č. 14: Pomoc malým bhútánským mnichům od herečky Jitky Čvančarové.</p> <p>Příloha č. 15: Dotazník.</p>
<p>Rozsah práce:</p>	<p>59 stran</p>
<p>Jazyk práce:</p>	<p>Čeština</p>